

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1984- 1985

Nr. 5

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

11 DECEMBER 1984

INHOUDSOPGAVE

	Blz.
1. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE REGERING	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 3 en 4)	
G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid	187
K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Cultuur	187
M. Galle, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden . .	189
Mevrouw R. Steyaert, Gemeenschapsminister van Gezin en Welzijnszorg	191
P. Akkermans, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud	192
R. De Wulf, Gemeenschapsminister van Gezondheidsbeleid	195
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs	196
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 5)	
Mevrouw R. Steyaert, Gemeenschapsminister van Gezin en Welzijnszorg	200
P. Akkermans, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud	204
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs	205
II. VRAGEN WAAROP EEN VOORLOPIG ANTWOORD WERD GEGEVEN (R.v.O. art. 65, 6)	
P. Akkermans, Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud	208
J. Buchmann, Gemeenschapsminister van Huisvesting	209
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Waterbeleid en Onderwijs	210
III. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (R.v.O. art. 65, 5)	
Nihil	210
RECHTZETTING	210

I. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE REGERING

A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 3 en 4)

**G. GEENS
VOORZITTER VAN DE VLAAMSE
EXECUTIEVE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN ECONOMIE
EN WERKGELEGENHEID**

**Vraag nr. 9
van 8 november 1984
van de heer C. DE CLERCQ**

Boonse Metaalwerken — Sluiting en maatregelen

In antwoord op de parlementaire vraag nr. 34 van 30 januari 1984, was de Gemeenschapsminister zo vriendelijk te berichten dat „ ingaande op het verzoek van het geachte lid, hij bij de curatoren en bij de NV Nieuwe Boonse Metaalwerken heeft aangedrongen op de absolute noodzaak de vereiste gegevens onmiddellijk te verstrekken. ”

Mag ik vernemen of deze gegevens inmiddels werden verstrekt en of aan de werknemers van de NV Boonse Metaalwerken de nog verschuldigde bedragen al dan niet werden uitbetaald.

Antwoord

De gevraagde informatie werd door de NV Nieuwe Boonse Metaalwerken op 27 februari 1984 overgemaakt aan het Fonds voor Sluiting van Ondernemingen.

Het Beheerscomité van de RVA heeft vervolgens op 19 april 1984 beslist zowel aan de niet overgenomen, als aan de overgenomen (binnen de zes maanden na de faling) werknemers de sluitings- de contractuele vergoedingen en de wachtgelden uit te betalen.

Ondertussen werden de sluitingsvergoedingen uitbetaald. Sedert kort worden nu ook de andere vergoedingen uitgekeerd.

**Vraag nr. 10
van 9 november 1984
van de heer N. DE BATSELIER**

Administratie van de Vlaamse Gemeenschap — Structuur, instellingen en organigram

Daar de organisatie van deze nieuwe administratie heden nog voor velen onbekend is, zou ik graag van de geachte Minister volgende informatie bekomen :

- de structuur van de administratie van de Vlaamse Gemeenschap, met de verschillende diensten en hun coördinaten (adres en telefoonnummer) ;
- dezelfde informatie over de heden operationele instellingen afhankelijk van de Vlaamse Gemeenschap;
- het administratief organigram van de administratie van de Vlaamse Gemeenschap.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid verwijzen naar het besluit van de Vlaamse Executieve van 30 mei 1984 houdende vaststelling van de personeelsformatie van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. De publikatie gebeurde in het Belgisch Staatsblad nr. 122 van 26 juni 1984. Dit besluit geeft de structuur van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap aan wat de indeling betreft in de onderscheiden administraties met de verschillende besturen en diensten.

Gelet op de uitgebreidheid van het antwoord op zijn vraag zullen verdere inlichtingen betreffende de organisatiestructuur van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap met de vermelding van de adressen en telefoonnummers rechtstreeks aan het geachte lid bezorgd worden.

Ik kan het geachte lid bovendien meedelen dat de administratie thans werkt aan de voorbereiding van een publikatie die erop gericht is het geïnteresseerde publiek ruime en praktische informatie te verstrekken over de onderscheiden opdrachten die door het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap worden behartigd.

Gegevens aangaande de instellingen van openbaar nut die afhangen van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap zullen aan het geachte lid toegestuurd worden van zohaast ze in mijn bezit zijn.

**K. POMA
VICE-VOORZITTER VAN DE VLAAMSE
EXECUTIEVE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN CULTUUR**

**Vraag nr. 364
(zitting 1983-1984)
van 8 oktober 1984
van de heer L. VAN DEN BOSSCHE**

RSZ — Betaling schuldenlast Opera voor Vlaanderen

Kan de geachte Minister mij meedelen welke de onbetaalde schuldenlast is vanwege de Opera voor Vlaanderen ten aanzien van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid ?

Welke vooruitzichten op betaling bestaan er in deze ?

Antwoord

Hierbij heb ik de eer aan het geachte lid onderstaande toelichting te verstrekken.

1. De oudste uitstaande schuld loopt terug tot oktober 1983 en beloopt in zijn totaal 35.823.475 fr. (midden november 1984).
2. Dit bedrag wordt enerzijds geblokkeerd door de OVV in afwachting van de verrekening der vaste benoemingen met terugwerkende kracht per

- 1/ 1/ 1983 en waarop de RSZ de grootte van het bedrag dat daardoor aan de OVV terug te betalen is nog zal moeten bepalen ($\pm 20.000.000$).
3. Betaling zou op heden moeilijk zijn bij gebrek aan liquiditeiten, toestand die ontstaan is door:
- de achterstand in subsidiëring door de Stad Antwerpen sedert september 1983, in totaal 105.000.000 fr. ;
  - het nog niet betalen door de Vlaamse Gemeenschap van de verplichting in uitvoering van art. 42 van de statuten, in totaal

voor 1982 :	42.022.364 fr.
voor 1983 :	<u>72.180.739 fr.</u>
	115.203.103 fr.
  - Het nog niet betalen door de Vlaamse Gemeenschap van het saldo op de contractuele jaarlijkse bijdragen ten belope van 5.000.000 fr. voor 1983 en van 10.000.000 fr. voor 1984.

De Vlaamse Executieve heeft overigens een bijkrediet van 130,2 miljoen fr. ingeschreven op het bijblad 1984.

Vraag nr. 10
van 18 oktober 1984
van de heer J.R. VANDEKERCKHOVE

Watermolens in Vlaanderen – Bescherming en restauratie

Vlaanderen bezit een belangrijk molenpatrimonium. Dit roept in eerste instantie het beeld op van onze ongeveer 175 windmolens die reeds in belangrijke mate wettelijk beschermd werden en waarvan er elk jaar een paar gerestaureerd worden. Meer en meer echter maakt de publieke opinie zich bezorgd om de watermolens.

Hier is de toestand inderdaad dramatischer: van slechts één provincie (Oost-Vlaanderen) bestaat een uitgebreide beschrijvende inventaris; er worden te weinig beschermingsbesluiten getroffen; de eigenaren laten watermolens verkommeren bij gebrek aan subsidiëringmogelijkheden en verkopen in het slechtste geval de inboedel aan buitenlandse opkopers; door het uitblijven van beschermingsbesluiten van de watermolensites kan men in de omgeving werken uitvoeren die de molen van hun watertoevoer beroven.

Mag ik van de geachte Minister vernemen:

- wat het geschatte aantal nog waardevolle watermolens is;
- hoeveel watermolens er tot op heden wettelijk beschermd werden ;
- hoeveel watermolens er per jaar kunnen beschermd worden en dit binnen de blijkbaar beperkte mogelijkheden van de Rijksdienst voor Monumenten- en Landschapszorg;

- in hoeverre het personeelsbestand van voornoemde dienst kan aangepast worden met het oog op een versnelde inventarisatie, evaluatie en bescherming van het watermolenpatrimonium.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat er zich in Vlaanderen vermoedelijk nog een driehonderdtal watermolensites bevinden. Het aantal waardevolle watermolens wordt echter op tweehonderd geschat, waarvan er tot op heden vierendertig wettelijk beschermd werden. Jaarlijks kunnen er 20 à 30 watermolens volgens een gedetailleerd werkschema beschreven en geëvalueerd worden. Op dit ogenblik is een beschermingsprocedure in voorbereiding of reeds ingezet voor een veertigtal watermolens.

Vraag nr. 13
van 23 oktober 1984
van de heer J. VAN ELEWYCK

Toeristische bewegwijzering – Aanpassing van het KB van 8/1/1983

Als antwoord op mijn vraag nr. 357 van 28 september 1984 stelt u dat deze materie ressorteert onder de bevoegdheid van de Nationale Regering, met name de Minister van Openbare Werken.

Met mijn vraag nr. 285 dd. 17 augustus 1984 ondervroeg ik bedoelde Minister. Hij antwoordde mij : „ Niettegenstaande mijn departement wegbeheerder is, moet ik toch de aandacht van het geachte lid erop vestigen, dat deze wetgeving eveneens het toerisme aangaat. Dit betekent dat de desbetreffende materie niet uitsluitend onder mijn bevoegdheid ressorteert, maar eveneens onder die van de Gemeenschappen en/of Gewesten. ”

Bevestigt de Minister zijn vroegere stellingname ?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid volgende gegevens mededelen.

Voor wat de autosnelwegen betreft kan ik alleen bevestigen dat de toeristische bewegwijzering uitsluitend afhangt van de Minister van Openbare Werken.

Uw vraag van 28 september 1984 had uitsluitend betrekking op de autosnelwegen en de toegangswegen tot deze autostrades.

De aanplakbrieven en andere visuele reclames en publiciteitsmiddelen welke dienen tot het bevorderen van het toerisme of bestemd zijn om de weggebruikers te helpen en niet onder de voorschriften van het algemeen reglement op de politie van het wegverkeer vallen, zijn inderdaad aan mij toevertrouwd krachtens art. 6, 10” van het KB van 14 december 1959.

Tot op heden drong zich een aanpassing van de reglementering niet op.

M. GALLE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN BINNEN-
LANDSE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 4
van 29 oktober 1984
van de heer J. DE MOL

Historische pijporgels in het Vlaamse land — Onderhoud en herstel

De voorzitter van de Leuvense orgelkring, de musicoloog Jos Meerman, heeft een alarmerend bericht de wereld ingestuurd over de situatie van de historische pijporgels in de Leuvense kerken.

Het verval van de orgels, als gevolg van de jarenlange verwaarlozing, is bijna algemeen. Als er niet snel iets gebeurt om deze historische pijporgels te redden, kan er een kruis gemaakt worden over dit gedeelte van het kunstpatrimonium.

Graag ontvang ik van de geachte Minister:

1. een overzicht van de maatregelen die de Minister reeds heeft genomen om de teloorgang van ons orgelpatrimonium in het algemeen en in het arrondissement Leuven in het bijzonder te voorkomen;
2. de kredieten die de jongste vijf jaren werden uitgetrokken voor onderhoud en herstel van pijporgels in het Leuvense en in het Vlaamse land.

Antwoord

1. Wat betreft het eerste deel van zijn vraag heb ik het geachte lid te verwijzen naar de heer K. Poma, Gemeenschapsminister van Cultuur, die het beleid inzake het als monument beschermd orgelpatrimonium in zijn bevoegdheid heeft.
2. Kredieten welke werden vastgelegd:

	in het Vlaamse land	waarvan voor het arrondissement Leuven
1980	16.549.701 F	2.921.231 F
1981	12.614.437 F	—
1982	1.376.084 F	—
1983	3.674.522 F	535.090 F
1984	3.057.247 F	—

Ik kan het geachte lid wel mededelen dat het in mijn bedoeling ligt om heel wat orgelrestauraties, waarvan de aanbestedingsdossiers recent in orde werden bevonden, zeer binnenkort goed te keuren en te betoelagen.

Vraag nr. 10
van 19 november 1984
van de heer A. DENYS

OCM W's — Onderhandse verkopen

Volgens artikel 76 van de organieke wet van 8 juli 1976 op het OCMW mag het OCMW geen onroerend goed onderhands verkopen, zonder het advies van

het College van Burgemeester en Schepenen en de machtiging van de Gouverneur.

In de praktijk stellen we echter vast dat bepaalde OCMW's reeds deze onderhandse verkopen laten bezegelen door het opmaken van een verkoopakte, en dit zonder dat de machtiging van de Gouverneur is verleend.

Graag had ik van de geachte Gemeenschapsminister vernomen of een dergelijke onderhandse verkoop rechtsgeldig is ?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat krachtens artikel 76, § 1, van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de Openbare Centra voor Maatschappelijk Welzijn, het advies van het College van Burgemeester en Schepenen en de machtiging van de Gouverneur vereist zijn opdat een Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn onroerende goederen zou kunnen vervreemden.

Het is niet voldoende dat een Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn zijn beslissing mededeelt ingevolge artikel 111 van de reeds vernoemde organieke wet, het centrum moet formeel en bij een speciaal schrijven het advies en de machtiging vragen.

Artikel 76, § 1, derde lid van dezelfde organieke wet stipuleert bovendien dat de verkoop van onroerende goederen in het openbaar gebeurt, tenzij de akte van machtiging de onderhandse verkoop — die een uitzondering is op de algemene regel — toestaat.

De verkoopakte die ter bezegeling van een onderhandse verkoop wordt opgemaakt, zonder dat het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn in het bezit is van de machtiging van de Gouverneur, is bijgevolg niet rechtsgeldig.

Vraag nr. 11
van 19 november 1984
van de heer J. SOMERS

Ondemocratische werking gemeenteraad Sint-Katelijne-Waver — Maatregelen

Sommige politieke gewoonten die in de gemeenteraad van Sint-Katelijne-Waver tot uiting komen zijn een aanslag op de geest van de gemeentewet, en kunnen als voorbeeld gelden voor tal van andere gemeenten, met een autoritaire meerderheid die zich fascistoïde neigingen aanmatigt.

Sinds 1970 wordt iedere vorm van inspraak van de minderheid afgewezen. Zelfs het woord voeren door democratisch verkozen gemeenteraadsleden van de minderheid wordt stelselmatig tegengegaan door dat men agendapunten ingediend door de minderheid, niet wenst te behandelen, door dat men niet zal stemmen, door er voor te zorgen dat de gemeenteraad niet meer in aantal is om geldig te vergaderen doordat de leden van de meerderheid voortijdig de zitting verlaten, wanneer de minderheidspunten eindelijk aan bod zouden kunnen komen. Ondanks klachten bij de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie en bindende adviezen, blijft men onrechtmatig eenzijdig subsidies

uitkeren en ondanks verzoeningsvoorstellen van vermelde commissie worden strekkingen die niet tot de meerderheidsgroep behoren, uitgesloten uit de gemeentelijke cultuurraden. Elk gesprek en overleg, zo belangrijk in een pluralistische samenleving, worden gewoon genegeerd.

Het toppunt van de vastgestelde onverdraagzaamheid is wel de gemeenteraad van 12 juni 1984, voor de derde maal met dezelfde agenda samengeroepen door de minderheid. De meerderheid besloot de agendapunten te verdagen, zodat ze opnieuw niet konden behandeld worden. Hiertegen werd bezwaar ingediend bij de Gouverneur van de provincie Antwerpen, die zich op het formele standpunt stelde dat juridisch gezien de gemeentewet niet werd overtreden. Ik geloof dat het de eerste keer is in de geschiedenis van de Belgische gemeenten dat zulk een vergrijpen aan de geest van de wet zich heeft voorgedaan. Natuurlijk staan we voor een confrontatie van twee eerbiedwaardige principes: de autonomie van de gemeente en de rechten van de minderheid om haar stem te laten horen in ons democratisch bestel. Het mechanisme, in de wet voorzien, om de minderheid in de gemeenteraad agendapunten te laten behandelen na drie oproepingen, agendapunten die driemaal achter elkaar vermeld werden, wordt ontregeld door het principe van de autonomie van de gemeente in deze aangelegenheid als voorwendsel te misbruiken. Indien dit mogelijk is, komt de democratische werking van de gemeenteraad in het gedrang, roept men mogelijkheden op die een pluralistisch samenleven van verschillende strekkingen vernietigen en lokt men reacties uit die een samenwerking in het belang van de burgers onmogelijk maken.

Daarom moge ik van de geachte Minister een antwoord vernemen op volgende vragen.

1. Druist de werking van de gemeenteraad van Sint-Katelijne-Waver niet in tegen de geest van de wet ?
2. Welke maatregelen zal hij ondernemen om het mechanisme in de wet voorzien om minderheids-groepen aan het woord te laten in gemeenteraad-zittingen, te beschermen ?
3. Welke beleidsinitiatieven hij zal nemen om de verdraagzaamheid en het pluralistisch samenleven te bevorderen ?

Antwoord

Als Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden kan ik ten aanzien van gemeenten optreden in het raam van het administratief toezicht en onder meer tot de vernietiging overgaan van besluiten van gemeenteraden en Colleges van Burgemeester en Schepenen waaruit zou blijken dat de wet geschonden is of het algemeen belang geschaad.

Wanneer zou blijken dat de correcte werking van gemeenteraden niet afdoende geregeld is door de gemeentewet en derhalve een wijziging van die wet geboden is, staat het de nationale overheid of de parlementsleden vrij bij wijze van een wetsontwerp of wetsvoorstel op zulke wijziging aan te sturen, omdat de gewestraden ter zake onbevoegd zijn.

Anderzijds moet ik er op wijzen dat zo de Gewest-executieve al het administratief toezicht uitoefent dat zij geen tuchtrecht heeft ten aanzien van de Burgemeester die verder onder de nationale overheid ressorteert.

Tenslotte mag ook aangestipt worden dat een democratische werking van de gemeenteraden ook gediend wordt door een correct optreden van de minderheid. Een systematische overlading van de agenda's als obstructiemanoeuvre zou bijvoorbeeld even nadelig zijn als het systematisch buiten spel zetten van de minderheid.

Ik meen dat het uiten van vrome wensen, bijvoorbeeld bij wijze van een circulaire, de democratie geen stap vooruit helpt en dat openheid en een goede wil, met op de achtergrond het verdict van de kiezer, uiteindelijk beslissend zijn voor de werking van onze democratische instellingen.

Wat specifiek de problematiek van de gemeenteraad van Sint-Katelijne-Waver betreft moge ik het geachte lid eraan herinneren dat door elf gemeenteraadsleden aan de Gouverneur van Antwerpen een klacht werd toegezonden.

Die gemeenteraadsleden „ tekenen bezwaar aan tegen de beslissing van de bestuursmeerderheid die de raadsvergadering van 1 juni 1984 op een onwettige manier verdaagde “.

Uit de bijlagen bij het bezwaarschrift blijkt dat het College van Burgemeester en Schepenen de gemeenteraad drie keer heeft bijeengeroepen overeenkomstig artikel 62, 3de lid, van de gemeentewet (bijeeroeping op verzoek van een derde van de zittinghebbende leden) om te beraadslagen over dezelfde agendapunten.

Op de eerste van die vergaderingen (21 mei 1984) opent de Burgemeester de zitting, stelt vast dat de meerderheid van de raadsleden niet aanwezig is, en sluit de zitting.

De tweede zitting (28 mei 1984) wordt bij afwezigheid van de Burgemeester geopend door het raadslid dat het eerst op de ranglijst voorkomt, en, om dezelfde redenen als de vorige, ook onmiddellijk terug gesloten.

Na de derde oproeping (zitting op 1 juni 1984) is de meerderheid van de zittinghebbende raadsleden wel aanwezig. Onmiddellijk na de opening wordt, meerderheid tegen minderheid, een voorstel aanvaard om alle punten van de agenda te verdagen, waarna de Burgemeester de zitting sluit. Daarop verlaten de gemeenteraadsleden van de meerderheid en de gemeentesecretaris, de raadszaal. De raadsleden van de oppositie weigeren de zaal te verlaten kiezen een voorzitter en een secretaris, en beraadslagen over alle agendapunten.

In een brief van 12 juni 1984 wordt de Gouverneur van Antwerpen door de raadsleden van de oppositie verzocht de genomen „ beslissingen “ van de aanwezige raadsleden „ wettig en uitvoerbaar te verklaren”.

Nadat ik in het bezit werd gesteld van een afschrift van de klacht werd de Gouverneur van Antwerpen verzocht mij mede te delen welk gevolg hij aan die brief gegeven heeft.

Gevolgvend aan dat verzoek stuurt de Gouverneur op 8 augustus een afschrift van zijn antwoord van dezelfde datum aan de indieners van de klacht.

De Gouverneur vestigt er de aandacht op:

1. dat de gemeenteraad meester is van zijn agenda en steeds tot verdaging van (zelfs alle) agendapunten kan besluiten ;
2. dat een voorstel tot verdaging niet vooraf als een punt op de agenda moet zijn ingeschreven;
3. dat, vermits de meerderheid van de raadsleden voor een verdaging stemde, de burgemeester terecht de vergadering sloot;
4. dat de raad na het afsluiten van de vergadering niet langer wettelijk kan beraadslagen en besluiten, zodat iedere beslissing, genomen na de sluiting, voor vernietiging vatbaar is en
5. dat het gemeenteraadslid dat in zulke omstandigheden de vergadering voorziet zelfs strafbaar is.

Verder deelt de Gouverneur aan de klagers mede dat hij de onrechtmatig getroffen beslissingen niet kan vernietigen omdat de hem toegezonden exemplaren van de notulen bij gebrek aan de handtekeningen van de voorzitter en de waarnemend secretaris alle authenticiteit misten „ en volkomen waardeloos zijn “.

In zijn arrest nr. 24.3 11 van 8 mei 1984 stelt de Raad van State dat een onderscheid tussen een punt, op de agenda geplaatst door het College van Burgemeester en Schepenen, en een punt, op de agenda geplaatst ingevolge een aanvraag van een gemeenteraadslid, geen steun vindt in artikel 63, vierde lid van de gemeentewet noch in enige andere wettelijke bepaling, zodat de gemeenteraad gerechtigd is te beslissen of al de punten van de agenda zullen afgehandeld worden of verwezen worden naar een andere vergadering.

Het komt me voor dat punten van de agenda van een vergadering bijeengeroepen overeenkomstig artikel 62, derde lid van de gemeentewet, eveneens beschouwd kunnen worden als punten op de agenda geplaatst ingevolge een aanvraag van een gemeenteraadslid.

Ik kon dan ook niet anders dan mijn akkoord betuigen met de argumentatie van de Provinciegouverneur.

R. STEYAERT
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN GEZIN EN WELZIJNSZORG

Vraag nr. 5
van 7 november 1984
van de heer J. CAUDRON

„ Kind in Nood ” — Erkennung en subsidiëring

Zoals u wellicht ook bekend is, bestaat het werk „ Kind in Nood ” sinds vijf jaar. Deze bouwden een vrij efficiënt hulpverleningsmodel uit met een goede samenwerking, ze hebben goede afspraken met de plaatselijke gerechtelijke instanties.

Wie een geval van kindermishandeling kent kan dat signaleren aan „ Kind in Nood ” (Marialei 10, Antwerpen).

Nu is het zo dat voormeld werk geen enkele toelage ontvangt en aangewezen is op giften.

Mag ik van de geachte Minister een antwoord vernemen op de volgende vragen.

Is bedoeld centrum door u erkend?

a. Zo ja, of er dan staatstoelage kan verleend worden ?

b. Zo neen, of u dit centrum dan kunt erkennen?

Antwoord

In tegenstelling met wat het geachte lid stelt is het initiatief „ Kind in Nood ” wel degelijk door de overheid gesteund.

Dit werk is inderdaad op initiatief van het Nationaal Werk voor Kinderwelzijn, parastatale aan dewelke de overheid bepaalde bevoegdheden inzake kindercare delegeert, als experiment opgezet.

Gedurende een experimentele periode van vier jaar (1979- 1983) werd deze voorziening door het NWK gesubsidieerd ten belope van 2,5 miljoen per jaar.

Sinds dit jaar werd dit initiatief niet langer als experiment beschouwd, maar is het alsdusdanig ingeschreven in de begroting van het NWK.

Dit jaar bedraagt de toelage eveneens 2,5 miljoen maar voor 1985 is een subsidie van 4 miljoen voorzien bestemd voor de uitbetaling van de wedden van een half-time kinderarts, een half-time kinderpsychiater, een full-time sociaal pedagoog, een full-time maatschappelijk werker en een half-time jurist.

Tevens wil ik u mededelen dat het initiatief „ Kind in Nood ” participeert in de Stuurgroep Kindermishandeling die ik onlangs heb geïnstalleerd.

Vraag nr. 8
van 13 november 1984
van de heer L. VANVELTHOVEN

Bijdragebetaling voor de ziekte- en invaliditeitsverzekering — Vrijstelling

De gerechtigden op een bestaansminimum zijn in principe in regel met de ziekte- en invaliditeitsverzekering. Bovendien zijn zij, met ingang van de maand waarin het recht op bestaansminimum ingaat, vrijgesteld van de bijdragebetaling op voorlegging van een hen door het bevoegde OCMW uitgereikt attest hetwelk hun recht en de ingangsdatum hiervan vaststelt.

Deze regel lijkt in het algemeen duidelijk en stelt in de meeste gevallen ook geen enkel probleem.

Toch ondervinden OCMW-besturen de laatste tijd geregeld problemen wanneer een bestaansminimum wordt toegekend aan zelfstandigen die hetzij hun activiteit vrijwillig hebben stopgezet, hetzij in falings zijn gesteld.

Enerzijds hoort men verklaren dat deze personen, door toekenning van het bestaansminimum automa-

tisch in regel zijn met de ziekte- en invaliditeitsverzekering zonder bijdragebetaling, anderzijds wordt dan weer beweerd dat deze personen niet via het bestaansminimum in regel kunnen zijn, maar wel gebruik dienen te maken van het systeem van de voortgezette verzekering.

Het zou me verheugen de zienswijze van de geachte Minister te mogen kennen.

Antwoord

Hierbij heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat luidens de bepalingen van art. 5, § 1-II „ Bijstand aan personen ” van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen de reglementering in verband met het bestaansminimum tot de bevoegdheid behoort van de nationale instanties namelijk de Staatssecretaris voor Volksgezondheid en Leefmilieu, aan wie de vraag werd overgemaakt.

Vraag nr. 9 van 14 november 1984 van de heer F. GEYSELINGS

OCM W-begroting 1984 - Bedrag aan uitbetaalde wachtgelden

Kan de Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. Welke Vlaamse gemeenten hebben reeds gebruik gemaakt van de mogelijkheid om in toepassing van het koninklijk besluit nr. 262, dd. 21.12.1983, tot wijziging van de wet van 29.6.1976, de wachtgelden af te schaffen of te verminderen?
2. Hoe groot is het bedrag per Vlaamse gemeente dat in de OCMW-begroting voor 1984 werd ingeschreven voor het uitbetalen van de wachtgelden?

Antwoord

1. Ik heb de eer het geachte lid, mede te delen dat mij inzake de afschaffing van het wachtgeld enkel de gevallen bekend zijn voor de Openbare Centra voor Maatschappelijk Welzijn van Herne, Heist-op-den-berg, Mechelen en Wevelgem.

De desbetreffende raadsbesluiten werden mij toegezonden na schorsing door de provinciegouverneur. In alle vier de gevallen werden de beslissingen ofwel ingetrokken, ofwel vernietigd, omdat deze afschaffing niet opgenomen was in een saneringsprogramma.

2. Daar ik voor het dienstjaar 1984 over geen gegevens beschik, is het mij niet mogelijk bedragen op te geven die per Vlaamse gemeente in de OCMW-begroting voor 1984 werden uitgeschreven voor het uitbetalen van de wachtgelden. Het is slechts vanaf 1985 dat de opgelegde functioneel-economische begrotingen van alle Openbare Centra voor Maatschappelijk Welzijn aan het Departement van de Vlaamse Gemeenschap voorgelegd worden.

P. AKKERMANS GEMEENSCHAPSMINISTER VAN RUIMTE- LIJKE ORDENING, LANDINRICHTING EN NATUURBEHOUD

Vraag nr. 139 (zitting 1983-1984) van 10 mei 1984 van de heer L. KELCHTERMANS

Bescherming van houtwallen, houtkanten en aanplantingen - Bouwverordeningen

Artikelen 60 en 61 van de Stedebouwwet dd. 29.3.1962 met wijzigingen, voorziet dat de gemeenteraad bouwverordeningen kan vaststellen. Zij zijn onderworpen aan het advies van de Bestendige Deputatie en aan de goedkeuring van de Koning.

In functie van deze wetgeving hebben verschillende gemeentebesturen bouwverordeningen vastgesteld op de bescherming van houtwallen en houtkanten en op de aanplantingen in het algemeen. De eerste bouwverordeningen in deze zin werden u reeds in de eerste helft van 1979 toegezonden voor goedkeuring.

Thans vijf jaar later wachten deze gemeenten nog steeds op de goedkeuring van hun beraadslagingen in verband met deze bouwverordeningen.

Mag ik de geachte Minister vragen:

1. wanneer deze bouwverordeningen op houtwallen, houtkanten en op de aanplantingen zullen goedgekeurd worden;
2. op welke manier hij meent de noodzakelijke maatregelen te kunnen nemen voor het behoud van houtwallen en houtkanten en met de aanplantingen in brede zin?

Antwoord

In aansluiting met mijn voorlopig antwoord kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

1. Deze bouwverordeningen zullen behandeld worden van zodra er een consensus bestaat over het „ Model van bouwverordening met betrekking tot de beplantingen ”, hetwelk momenteel ter bespreking ligt.
2. Krachtens het nog niet van kracht zijnde model van bouwverordening met betrekking tot de beplantingen kunnen beschermingsmaatregelen met betrekking tot houtwallen, houtkanten en aanplantingen genomen worden. Hieronder volgen de meest belangrijke ervan.

Zonder voorafgaande en uitdrukkelijke vergunning van de bevoegde overheid mogen deze groenelementen niet geheel of gedeeltelijk geroid of omgehakt worden, wanneer ze zich bevinden binnen een gebied waarvoor geen beheersplan werd goedgekeurd.

De vergunning is vereist voor particuliere eigendommen en voor eigendommen van publiekrechtelijk rechtspersonen.

Het is verboden schade aan te brengen aan groenelementen.

Aan de vergunning kunnen voorwaarden worden toegevoegd met het doel aanplantingen aan te leggen of te herstellen.

De inbreuken op de bepalingen van de verordening worden gestraft zoals bepaald in de artikelen 64 en volgende van de Stedebouwwet.

Vraag nr. 14
van 12 november 1984
van de heer J. GABRIELS

*Autobermen — Onderhoud en bestemming van afge-
maaid gras*

Planten, die groeien langs autowegen en autosnelwegen, zijn niet geschikt voor consumptie, omdat ze worden blootgesteld aan uitlaatgassen van duizenden en duizenden voertuigen. Langs een druk bereden weg kan gras tot 80 keer meer lood bevatten. De bermen langs de honderden kilometers autowegen worden onderhouden door gespecialiseerde firma's en men kan zich de vraag stellen wat deze firma's aanvangen met de grote hoeveelheden afgemaaid gras. Dergelijk gras zou in geen enkel opzicht mogen gebruikt worden als consumptie-gras voor het vee.

Graag had ik van de geachte Minister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. Hoeveel maal per jaar worden de bermen langs autowegen gemaaid ?
2. Hoeveel bedraagt in het totaal de kostprijs langs de autosnelwegen voor het maaien van dit gras?
3. Heeft de Minister enig idee hoeveel gras jaarlijks op deze wijze gemaaid wordt en afgevoerd?
4. Welke onderrichtingen worden opgenomen in de lastenboeken voor het maaien van deze bermen in verband met het afvoeren van dit maaisel en de bestemming?
5. Wordt dit gras gebruikt als voedsel voor het vee ?
6. Zo ja, acht de Minister het niet nodig om ter zake de nodige verbodsmaatregelen op te leggen? Is het verplichten tot vernietiging niet het meest noodzakelijke ?

Antwoord

Gevolggend aan zijn parlementaire vraag kan ik het geachte lid mededelen dat het onderhoud van de bermen langs autosnelwegen en Rijkswegen niet tot mijn bevoegdheid behoort. Gebeurlijk kan het geachte lid zijn vraag richten tot de Minister van Openbare Werken, welke voor de autosnelwegen en de Rijkswegen bevoegd is.

Vraag nr. 15
van 19 november 1984
van de heer 1. VAN BELLE

Populatiestand van bepaalde diersoorten — Afname en toename

Kan ik van de geachte Gemeenschapsminister het volgende vernemen.

1. Welke de populatiestand is (afname en toename), in het tijdsbestek van de laatste tien jaren, van de volgende diersoorten : vos, bunzing, hermelijn, wezel, eekhoorn, boommarter?

Kan er tevens opgave gedaan worden van studies en onderzoeken die dergelijke uitspraken rechtvaardigen ?

2. Wat de impact is van de bescherming van deze diersoorten (met uitzondering van de vos)?
3. Om welke redenen er voor bepaalde diersoorten, in navolging van onze buurlanden, geen schoontijden ingesteld worden ?
4. Welke diersoorten er zich sinds 1830 in Vlaanderen als exoten en als geïntroduceerde soort blijvend gevestigd hebben.

Dienaangaande had ik graag een opgave van hun verspreiding, status en populatiestand.

Antwoord

Ik kan het geachte lid mededelen dat, op grond van de praktijkervaring van mijn diensten, de stand van de vos in de laatste tien jaar- in Vlaanderen in het algemeen toegenomen is.

Voor de bunzing, de wezel en de hermelijn lijkt de stand stationair te zijn terwijl de eekhoorn lokaal nog talrijk voorkomt hoewel populatieschommelingen kunnen optreden.

De boommarter blijft een tamelijk zeldzaam dier.

Voor zover bekend werd weinig onderzoek of studie verricht over voormelde diersoorten in Vlaanderen. Een licentiaatsverhandeling werd gewijd aan de eekhoorn in de Universitaire Instelling Antwerpen.

Het vroegere Bestuur van Waters en Bossen heeft in 1974 en 1981 een oriënterende enquête gedaan over een aantal zoogdiersoorten zonder dat van een eigenlijk onderzoek sprake is.

Ik heb zelf opdracht gegeven een onderzoek in te stellen over de vos in het Meerdaalwoud en omgeving. Dit onderzoek is nog niet afgerond.

In vergelijking met onze buurlanden en de andere gewesten, is in het Vlaamse Gewest verder gegaan wat de bescherming van bijna alle voormelde diersoorten betreft. Inderdaad, behalve de vos, is het bejagen, verdelgen, vervoeren en verhandelen van deze soorten totaal verboden.

Tenslotte beschik ik niet over bijzondere gegevens met betrekking tot de verspreiding van diersoorten die sinds 1830 in Vlaanderen werden geïntroduceerd en er zich blijvend hebben gevestigd.

Vraag nr. 16
van 19 november 1984
van de heer L. VANVELTHOVEN

Uitbreiding van een loods zonder bouwvergunning door het gemeentebestuur van Kinrooi — Toepassing wet van 29/3/1962 inzake Stedebouw

Naar verluidt zou het gemeentebestuur van Kinrooi voor de uitbreiding van een loods om vrachtwagens

van de technische dienst in onder te brengen geen bouwvergunning hebben aangevraagd overeenkomstig de beschikkingen van de Stedebouwwet.

Daarenboven werden de onrechtmatige werken door de Provinciale Directie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu niet stopgezet.

Graag vernam ik of onderhavige aangelegenheid al dan niet door de heer Gemeenschapsminister als een betuigeling kan worden bevestigd en welke strafbepalingen worden toegepast in geval publiekrechtelijke rechtspersonen de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de Ruimtelijke Ordening en van de Stedebouw niet naleven.

Antwoord

Gevolggevend aan zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende meedelen.

Wat de algemeenheid betreft, wanneer het gaat om het zonder vergunning oprichten van een gebouw of het uitvoeren van aan de Stedebouwwet onderworpen werken en handelingen, door een openbare overheid kan het volgende gesteld worden. De wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de Stedebouw en de Ruimtelijke Ordening voorziet geen uitdrukkelijke bepalingen welke kunnen toegepast worden ingeval publiekrechtelijke rechtspersonen overtredingen in het kader van deze wet begaan. Tot op heden zijn noch in het kader van de rechtsleer, noch van de rechtspraak teksten bekend die over deze aangelegenheid handelen. Wel is het zo dat een hogere overheid, wanneer zij vaststelt dat een lagere overheid werken laat uitvoeren zonder vergunning effectief kan optreden door de werken te doen stilleggen en zo nodig te verzegelen. Ingeval de werken worden uitgevoerd door een aannemer kan tevens opgetreden worden tegen deze.

Wat het concrete geval betreft blijkt het uit de verstrekte gegevens eerder te gaan om een onachtzaamheid. Vandaar dat de gemeente werd aangemaand een regularisatieaanvraag voor de betrokken loods in toepassing van artikel 48 aan de gemachtigde ambtenaar over te maken. Uit ingewonnen inlichtingen blijkt dat de bouwplannen in opmaak zijn en dat eerlang het bouwdoossier zal worden ingediend.

Vraag nr. 20 van 22 november 1984 van de heer G. CARDOEN

Provinciale Stedebouwkundige directie van Brabant - Leuven — Vestiging

Er zou sprake zijn dat de administratieve diensten van de Provinciale Stedebouwkundige Directie van Brabant die sinds het ontstaan van de wet op de Stedebouw gehuisvest zijn te Brussel, thans overwegen om hun diensten te vestigen te Leuven.

Naast een probleem dat zich mogelijk stelt voor het personeel dat er tewerkgesteld is, stelt zich ontegensprekelijk een belangrijk probleem naar de bevolking van het arrondissement Halle-Vilvoorde toe, waarbij het voor de hand ligt dat kandidaat-bouwers die nogal vaak de bevoegde diensten van Stedebouw moeten

raadplegen of desgevallend opgeroepen worden voor een gehoor, zich geplaatst zien voor verre en moeilijke verplaatsingen.

Vandaar volgende vragen :

1. Is het juist dat de Directie-Stedebouw Brabant zou verhuizen naar Leuven. Zo ja, tegen welke datum ?
2. Is de Minister zich bewust van het feit dat de verplaatsingen voor het overgroot deel van de bevolking uit Halle-Vilvoorde, deze mensen verplicht extra grote verplaatsingen en kosten te doen.
3. Kunnen voor Halle-Vilvoorde deze diensten niet behouden blijven te Brussel, die toch ook de hoofdstad van de Vlamingen is.

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid.

Antwoord

Gevolggevend aan zijn parlementaire vraag kan ik het geachte lid mededelen dat personeelsaangelegenheden en daarmee verwante problemen tot de bevoegdheid behoren van de Voorzitter van de Vlaamse Executieve.

Volledigheidshalve kan ik er aan toevoegen dat mij geen concrete plannen bekend zijn om de Provinciale Directie van de Stedebouw in Leuven te vestigen.

Naar verluidt zou het hier gaan om een intentie van AROL Hoofdbestuur om de diensten van het Vlaamse Gewest wier ambtsgebied zich uitstrekt over Vlaams Brabant en waarvan er verschillende reeds te Leuven gevestigd zijn, samen te brengen in één directie.

Vraag nr. 21 van 26 november 1984 van de heer G. BEERDEN

Voormalige diensten van Waters en Bossen — Inkrimping personeelskader

In de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu (AROL) werd het kader van Waters en Bossen drastisch ingekrompen op een ogenblik dat voor een meer rationeel beheer van ons bosbestand een uitbreiding van deze zeer voortreffelijke dienst mocht verwacht worden.

Graag vernam ik welke de preciese toedracht en motivering zijn van bedoelde reorganisatie en volgens welke ratio's de inkrimping en de herschikking van het personeelskader is gepland?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat, overeenkomstig het besluit van de Vlaamse Executieve van 18 januari 1982 houdende bepaling van de bevoegdheden van de leden van de Vlaamse Executieve, het personeelsbeleid van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap behoort tot de bevoegdheid van de Voorzitter van de Vlaamse Executieve.

Het is bijgevolg aangewezen dat de vraag van het geachte lid in verband met het personeelskader gesteld wordt aan de Voorzitter van de Vlaamse Executieve.

**R. DE WULF
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN GEZOND-
HEIDSBELEID**

**Vraag nr. 4
van 6 november 1984
van de heer J. VALKENIERS**

Sociale last van het roken — Preventieve maatregelen

De „ Vereniging tegen Kanker” heeft de sociale last teweeggebracht door het roken aangeklaagd. Deze last wordt geschat op 60 miljard frank per jaar.

Graag vernam ik wat gedaan wordt om deze uitgaven in te dijken?

Antwoord

Uit tal van studies is er inderdaad gebleken dat roken de kans vergroot op hart- en vaatziekten, longkanker en chronische bronchitis. In het kader van mijn beleid, dat er vooral op gericht is preventief te werken en de mensen ertoe aan te zetten te kiezen voor een gezonde leefgewoonte, wordt dan ook extra aandacht geschonken aan de tabakspreventie. We beschikken echter slechts over beperkte begrotingsmiddelen om dit beleid te realiseren. Het is dan ook nodig de beschikbare middelen zo efficiënt mogelijk te benutten.

Omdat wij menen dat het doelmatiger is te voorkomen dat mensen roken, eerder dan reeds bestaande rookgewoonten af te leren, hebben wij geopteerd voor een voorlichtings- en opvoedingsprogramma (GVO) dat vooral schoolgaande jongeren bereikt.

In samenwerking met het Belgische Rode Kruis en de dienst Sociale Geneeskunde van de Rijksuniversiteit Gent zijn er lessenkassetten opgesteld, waarin naast andere GVO-onderwerpen ook tabak en tabaksmisbruik aan bod komen.

Bovendien komt er door de vernieuwingen binnen het Medisch Schooltoezicht voor de MST-teams meer tijd vrij om zich met primaire preventie bezig te houden. Dit houdt o.a. in dat de MST-equipes leerkrachten kunnen begeleiden bij hun lessen over gezondheidsvoorlichting, maar ook dat ze leerlingen individueel of in groep kunnen voorlichten over een aantal riskante leefgewoonten.

Naast de specifieke actie in het onderwijs, wordt in 1984 1.100.000 BF. ter beschikking gesteld van het Koördinatiecomitee ANTI-TABAK. Deze organisatie heeft als opdracht, alle preventieve tabakacties binnen, de Vlaamse Gemeenschap, te coördineren.

Zelf heeft ze reeds twee preventiecampagnes uitgebouwd: de campagne „ Breek Nu” om vrouwen te sensibiliseren en het project „ TABAH ” (preventie van roken bij 12-15 jarigen), waarin de week van de tabaksvrije school kadert. Deze organisatie zorgt te-

vens voor verspreiding van folders en brochures inzake tabaksverbruik.

Door het gratis beschikbaar stellen van de documentatiemap „ Roken” en de brochure „ Hoe stop je met roken?” trachten wij zo veel mogelijk gezondheidswerkers en gebruikers van de omvang van deze problematiek op de hoogte te brengen.

**Vraag nr. 5
van 9 november 1984
van de heer F. GEYSELINGS**

Voormalige zinkfabriek te Rotem — Grondonderzoek op zware metalen

De omgeving van de voormalige zinkfabriek te Rotem zou volgens metingen ernstig bezoedeld zijn, te wijten aan zware metalen,

Kan de Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. Is het Kabinet van Gezondheidsbeleid op de hoogte van een pollutie van zware metalen in Rotem ? Zo ja, sinds wanneer?
2. Werden in opdracht van de Minister aldaar bodemonsters genomen en geanalyseerd ? In bevestigend geval, wanneer werd dit bevel gegeven en wat is de uitslag van dit grondonderzoek?
3. Werden in de streek van Rotem de drinkwaterputten onderzocht op zware metalen? Zo ja, met welk resultaat ? In ontkennend geval, waarom niet ?
4. Werden land- en tuingewassen in Rotem onderzocht? Eventueel wat waren de resultaten?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen kan ik het geachte lid volgende gegevens meedelen.

1. Het bestaan van pollutie door zware metalen in Rotem (Dilsen) werd tijdens de algemene vergadering van 29 mei 1984 aan de werkgroep „ zware metalen in Noord-Limburg” meegedeeld.

Tijdens een bijeenkomst op mijn kabinet op 19 juni 1984 werd ik hierover ingelicht.

2. Het nemen van bodemonsters gebeurde niet in opdracht van de Gemeenschapsminister van Gezondheidsbeleid. Het nemen van bodemstalen rondom de oude zinkfabriek van Rotem was reeds voorzien in het inventariserend bodemonderzoek, gepland door de werkgroep zware metalen.

Zo werden te Dilsen (Rotem) 36 tuingronden onderzocht.

Uit dit onderzoek bleek dat de verontreiniging zich grotendeels situeerde in de onmiddellijke omgeving van de vroegere zinkfabriek.

Op bepaalde plaatsen werd niet alleen een overschrijding van het cadmiumgehalte gevonden maar ook een overschrijding van zink, lood en koper.

3. Aangezien de streek van Rotem schaars bewoond is in vergelijking met Lommel-Overpelt-Neerpelt, werd de voorrang gegeven aan deze drie laatste gemeenten om een onderzoek van de drinkwaterputten door te voeren.
4. In Rotem werden in het kader van de werkgroep zware metalen een dertigtal groentestalen n.l. selder onderzocht op zware metalen.

Het resultaat toonde aan dat de verontreiniging zich vooral in de onmiddellijke omgeving van de vroegere zinkfabriek situeerde.

Vraag nr. 6
van 9 november 1984
van de heer F. GEYSELINGS

Loodgehalte in consumptiegewassen langs autosnelwegen — Resultaten onderzoek

Planten die langsheen autowegen groeien zijn niet geschikt voor consumptie omdat ze bestendig blootgesteld staan aan de uitlaatgassen van vele duizenden motorvoertuigen. Gras dat langsheen druk bereden autosnelwegen groeit kan tot 80 maal méér lood bevatten dan normaal. Autosnelwegen en andere autowegen liggen vaak aan de boorden van weiden, velden en tuinen (groenten en fruit) of doorkruisen landbouw- en tuingebieden. De vraag stelt zich voor hoe sterk de loodcontaminatie in de gewassen, die vlakbij een autobaan groeien, aanwezig is.

Kan de Minister mij antwoorden op de volgende vraag.

Worden in de Vlaamse Gemeenschap door de bevoegde diensten van het gezondheidsbeleid onderzoeken verricht naar de eventuele aanwezigheid van loodresidu's en op consumptiegewassen die in de onmiddellijke nabijheid van de autowegen groeien ?

In bevestigend geval, welke resultaten kwamen hierbij aan het licht?

Antwoord

In opdracht van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap werden door het Instituut voor Scheikundig Onderzoek bij het Ministerie van Landbouw, tijdens het groeiseizoen 1982 enkele proefvelden met grasculturn aangelegd rond drie verschillende drukke verkeersknooppunten te Zemst, Grimbergen en Zoersel.

Doel was de verontreinigingstoestand van de grasculturn door zware metalen, zoals lood, na te gaan.

Uit deze gegevens blijkt dat op een afstand van meer dan 25 m van het verkeersknooppunt er weinig of geen vervuiling door zware metalen kon worden vastgesteld.

Alleen te Grimbergen, waar het, verkeer uitzonderlijk druk, is werd een zeer lichte loodvervuiling waargenomen. Op alle meetpunten lagen de maximumwaarden slechts voor enkele bemonsteringen lichtjes hoger dan de normale gehalten.

J. LENSSSENS
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN LEEF-
MILIEU, WATERBELEID EN ONDERWIJS

Vraag nr. 302
(zitting 1983-1984)
van 20 september 1984
van de heer F. GEYSELINGS

Vliegastort te Maasmechelen — Vergunning, gevolgen voor de waterwinning en alternatieven

Door de Bestendige Deputatie van de provincie Limburg werd op 26 juli 1984 vergunning verleend voor een vliegastort te Maasmechelen.

De Nationale Maatschappij der Waterleidingen verleende aanvankelijk een ongunstig advies maar dit advies zou later tot een compromis omgewerkt zijn. De vrees bestaat nu dat de Eisdense grondwaterwinning door het dumpen van vliegias bedreigd wordt.

Immers, in het ongunstig advies van de Nationale Maatschappij der Waterleidingen staat te lezen dat de grondwaterstroom zich van west naar oost beweegt; dat de vliegiasstortplaats slechts op 100 m ten westen van het waterwinningsgebied „Het Greven” is gelegen, zodat infiltratie van schadelijke stoffen een rechtstreekse bedreiging betekent van de waterwinning.

Het decreet van 24 januari 1984 houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer schrijft voor dat de Vlaamse Executieve in de waterwinningsgebieden en beschermingszones het vervoeren, opslaan, deponeren, afvoeren, bedelven, storten, direct of indirect lozen en uitstrooien van stoffen die het grondwater kunnen verontreinigen, kan verbieden, reglementeren of aan een vergunning onderwerpen.

Kan de geachte Minister mij antwoorden op de volgende vragen ?

1. Wat is de precieze reden voor de omwerking van het ongunstig advies, verstrekt door de Nationale Maatschappij der Waterleidingen, tot een compromis ?
2. Vliegias bevat een groot aantal zware metalen alsmede anorganische componenten die niet ongevaarlijk zijn en die bij een eventuele dumping het grondwater op de duur zullen besmetten. Wordt met deze realiteit voldoende rekening gehouden ?
3. Zijn in Limburg geen andere alternatieven om het vliegias op milieuvriendelijke wijze te elimineren ?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

1. De Nationale Maatschappij der Waterleidingen heeft een ongunstig advies verleend voor het storten van vliegias in de bekkens naast de Zuid-Willemsvaart, en is ook bij dit ongunstig advies gebleven.

De huidige stortplaats voor vliegias heeft nog slechts een beperkte capaciteit. Om de continuïteit

van het vliegasprouderende bedrijf niet in het gedrang te brengen is de NMDW akkoord gegaan met de overige adviesverlenende instanties om de putten verder te laten volstorten.

2. Vliegassen afkomstig van kolengestookte installaties bestaan bijna volledig uit anorganische bestanddelen waarvan het grootste deel amorf is en een glasachtige structuur bezit.

Vermits de glasfaze slechts traag wordt aangetast is de uitloogbaarheid van de ingekapselde elementen dan ook beperkt.

In de kwestieuze vergunning werden de nodige uitbatingsvoorwaarden opgenomen, ten einde de verontreiniging van het grondwater te voorkomen.

3. Door het LISEC (Limburgs Studiecentrum voor Ecologie en Bosbouw) werd een milieu-effect-rapport opgesteld naar aanleiding van de ombouw op steenkolen van de oliegestookte elektrische centrales van EBES-Langerlo.

Deze studie bespreekt op uitvoerige wijze de afvalstoffenproblematiek. Met betrekking tot de vliegasproudering blijkt duidelijk dat ondanks de recuperatiemogelijkheid kheden er steeds een aanzienlijke hoeveelheid vliegasproudering zal moeten verwijderd worden door storten.

Dit storten kan slechts op een aanvaardbare manier gebeuren indien :

1. er geen rechtstreeks contact mogelijk is tussen grondwater en vliegasproudering ;
2. er geen mogelijkheid bestaat tot stofontwikkeling, noch tijdens het transport, noch tijdens of na het storten;
3. het transportwater, ingeval van hydraulisch transport van de vliegasproudering, wordt gerecirculeerd.

Gezien het overgrote deel van de Limburgse groeven grondwater voert, zal in deze provincie telkens weer de keus moeten worden gemaakt tussen :

1. ofwel de vliegasproudering deponeren boven het maaiveld (met probleem van „ ruimtelijke ordening “);
2. ofwel de vliegasproudering dumpen in verlaten door ontginningen ontstane putten.

Het spreekt vanzelf dat in beide gevallen geëigende exploitatievoorwaarden opgelegd worden om het milieu maximaal te beschermen.

Vraag nr. 304
(zitting 1983-1984)
van 20 september 1984
van de heer F. GEYSELINGS

Alseberg en Dworp — Vervuiling van de Moortebek

Er wordt mij gemeld dat het water van de Moortebek,

die zich tussen Alseberg en Dworp uitstrekt, steeds meer vervuild wordt.

Kan de geachte Minister mij mededelen wat de oorzaken van deze waterbezoedeling zijn en wat er wordt gedaan om hieraan een einde te maken ?

Antwoord

Vooreerst kan ik het geachte lid mededelen dat er volgens de mij door de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij verstrekte inlichtingen tussen Alseberg en Dworp geen waterloop genaamd „ Moortebek “ bekend is.

Zeer waarschijnlijk wordt de Molenbek nr. 1022 bedoeld, waarvan het bekken zich uitstrekt over de gemeenten Lot, Huizingen, Dworp, Alseberg en Sint-Genesius-Rode en deel uitmaakt van het hydrografisch bekken van de Zenne.

Als voornaamste oorzaken van deze waterverontreiniging dienen vermeld :

- het huishoudelijk afvalwater van Alseberg en Sint-Genesius-Rode dat via de rioolstelsels naar de Molenbek wordt afgeleid;
- de lozing van industrieel afvalwater afkomstig van een drietal ondernemingen.

De Intercommunale Haviland trad in het verleden als opdrachtgevend bestuur op voor de bouw van een zuiveringsinstallatie te Sint-Genesius-Rode en de aanleg van de nodige toevoercollectoren.

De dossiers die in dit verband door de intercommunale werden opgemaakt, worden in toepassing van artikel 32 quinquies van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, door de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij overgenomen.

In het AWP drie-jaren-programma voor dit zuiveringsgebied zal na *een* optimalisatiestudie, de inplantingsplaats van de zuiveringsinstallatie en de tracés van de nodige collectoren worden vastgelegd.

Vraag nr. 307
(zitting 1983-1984)
van 25 september 1984
van de heer M. CAPOEN

Vissterfte in het kanaal Ieper-IJzer — Maatregelen

Tijdens het weekeinde van 24-25 augustus 1984 werd een massale vissterfte vastgesteld in het kanaal Ieper-IJzer meer bepaald in het gedeelte genoemd de Hogevaart. Een tiental dagen heeft zich hetzelfde verschijnsel, zij het in mindere mate, voorgedaan in de Midden en de Lage Vaart.

Reeds jaren wordt er geklaagd over de regelmatige weerkerende waterverontreiniging met vissterfte tot gevolg, maar nog nooit is de ramp zo groot als thans. Men spreekt van meer dan 20 ton dode vissen.

In dit verband had ik graag vernomen van de geachte Minister welke vaststellingen er werden gedaan door de bevoegde diensten betreffende :

1. de aard van de waterverontreiniging;
2. de oorzaak(en) en mogelijke verantwoordelijk ken voor deze verontreiniging?

Bovendien had ik ook graag vernomen welke maatregelen er worden overwogen om in de toekomst dergelijke rampen te voorkomen.

Antwoord

In antwoord op de door het geachte lid gestelde vragen kan ik hem mededelen dat de oorzaak van de vissterfte tijdens het weekeinde van 24-25 augustus 1984 dient gezocht in het tekort aan zuurstof in het kanaalwater.

Het zuurstofgebrek wordt verklaard door de lichte organische vervuiling van het kanaalwater en de weersomstandigheden met eutrofiëring als gevolg. Sluiklozingen, aallozingen of dumping van toxisch materiaal werden niet vastgesteld.

De vervuiling van het kanaalwater is afkomstig van het rioolwater dat momenteel bij hevige regenval langs de overstorten in het kanaal terecht komt.

Deze vervuiling zal afnemen zodra de waterzuiveringsinstallatie te Boezingen in werking is.

Vraag nr. 319

(zitting 1983-1984)

van 1 oktober 1984

van de heer J. GABRIELS

Grensoverschrijdende milieuklachten — Maatregelen

Benegora organiseerde onlangs een forumdiscussie onder de titel „Heeft klagen nog zin ?” over de stankoverlast in het Antwerps havengebied en het Nederlandse achterland. Opvallend daarbij was de stelling dat mensen wel klachten indienen maar dat er weinig of geen gevolg aan wordt gegeven.

De grensoverschrijdende stank is zelfs onderwerp van afspraken tussen Nederland en België. Door de Milieudienst van Noord-Brabant en het Antwerps Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie is een systeem van monsternamen opgezet, dat eerstdaags operationeel zal worden.

Bij mijn weten bestaan er tussen Belgisch en Nederlands Limburg en Noord-Brabant dergelijke systemen niet.

Graag had ik een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. Is het inderdaad juist dat diegenen die klachten indienen voor joker worden gezet en de klachten trouwens niet echt opgevolgd worden?
2. Welke afspraken bestaan er tussen Nederland en België in verband met grensoverschrijdende stankklachten ?
3. In hoeverre bestaat er vanwege uw Ministerie betrokkenheid in verband met het systeem van monsternamen tussen de Milieudienst van Noord-Brabant en het Antwerps Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie.

4. Op welke wijze zou dergelijk systeem kunnen ingevoerd worden tussen Belgisch Limburg en Nederlands Limburg en Noord-Brabant, gezien de stankhinder die in deze grensstreken bestaat?
5. Welke maatregelen werden sinds 1975 genomen door de bedrijven in de grensstreken van Antwerpen en Limburg om de stankhinder te verminderen?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen deel ik het geachte lid mede dat met betrekking tot de stankoverlast in het Antwerps Havengebied en het Nederlands achterland er tussen België en Nederland concrete afspraken bestaan.

1. De melding en opvolging van klachten. De betrokken instanties zijn het Centrum voor Lucht- en Waterverontreiniging van de Stad Antwerpen (CLW) en het Provinciebestuur van Antwerpen voor België en de milieudiensten van de provincies Noord-Brabant en Zeeland voor Nederland. De wederzijdse overeenkomst dateert van april 1982.

In de praktijk komt het hierop neer dat de Nederlandse bevolking geurhinderklachten kan melden aan de Provinciale Milieudienst van Noord-Brabant of Zeeland, die vervolgens het CLW verwittigen. Deze laatste beschikt daartoe over een permanentie die, zo nodig, tijdens de nacht of weekends kan optreden om de verantwoordelijke bron(nen) te lokaliseren en de nodige maatregelen te doen nemen.

2. De organisatie van geurhindermetingen in het grensgebied aldaar. De overeenkomst ter zake werd gesloten tijdens de maand januari van dit jaar. Het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie (IHE) in samenwerking met het CLW zullen metingen uitvoeren op het Belgisch grondgebied, terwijl aan Nederlandse zijde de opdracht werd toevertrouwd aan TNO-Delft. Hierbij is gedacht aan automatische monsternamen eenheden die in werking worden gesteld van zodra er melding is van geurhinder uit Nederland.

De metingen kunnen gezien worden als een aanvulling van het reeds bestaande onderzoek naar de bronnen door middel van fysica-chemische analyse van de verantwoordelijke geurstoffen. Aan Belgische zijde zullen aanvankelijk twee vaste meetposten worden opgesteld. De ene is gepland te Berendrecht naast de meetpost van het automatisch meetnet, die te samen zullen uitgebaut worden, de andere te Putte.

3. Organisatorisch noch op het gebied van de financiering is het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap betrokken bij de afspraken tussen Nederland en België, aangaande de stankoverlast afkomstig van het Antwerps Havengebied.

Wel is er overleg met de buitendienst van het Bestuur voor Leefmilieu, Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, waar het gaat om toezicht op de industriële bedrijven en het treffen van saneringsmaatregelen.

4. Een uitbreiding van het systeem van melding van de stankhinder tot het grensgebied tussen Nederlands Limburg en Noord-Brabant en Belgisch Limburg, lijkt mij voorlopig niet noodzakelijk. De geurhinder in dit gebied is in hoofdzaak het gevolg van intensieve veehouderijen en van het spreiden van vloeibare mest op het land.

Hierbij wil ik aanstippen dat luidens artikel 4, § 1 van het decreet van 24 januari 1984 houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer, het verboden is dierlijke faecaliën in vloeibare vorm afkomstig van buiten het Belgisch grondgebied direct of indirect te lozen, te deponeren, of op te slaan op of in de bodem.

5. Sinds 1975 werden in vele bedrijven maatregelen getroffen om de loodverontreiniging te beperken.

De geurhinderlijke emissies zijn in de meeste gevallen te wijten aan technische defecten of aan foutieve handelingen op niveau van de bedrijven, zowel als tijdens los- en laadactiviteiten op niveau van de haven.

Dit leidt ertoe dat strenger toezicht wordt gehouden op de verantwoordelijke bron en dat er, zo nodig, technische voorzieningen worden opgelegd om de frequentie van optreden en de gevolgen voor de buurt tot een strikt minimum te beperken.

Vraag nr. 14
van 9 november 1984
van de heer F. GEYSELINGS

Limburg — Maatregelen tegen nitraatuitloging

In uw antwoord op de parlementaire vraag nr. 201 van 30 mei 1984 van de heer L. Kelchtermans inzake de milieuvervuiling in Limburg door nitraten, stelt u dat uit analyse van het nitraatgehalte van water, opgepompt uit diepe grondwaterlagen, blijkt dat in Limburg vooral twee gebieden kwetsbaar zijn voor wat het nitraatgehalte betreft, met name: het gebied langs de Maas en het zuiden van Limburg.

Uit dit antwoord rijzen de volgende vragen.

1. Waar ligt de preciese oorzaak van de verhoogde kwetsbaarheid van deze twee gebieden?
2. Werden in deze gebieden waterstalen genomen en in bevestigend geval, wat wezen de analyse-uitslagen uit voor elk der genomen waterstalen ?

Antwoord

In antwoord op zijn verschillende vragen kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

1. De kwetsbaarheid van grondwater, voor wat het nitraatgehalte betreft, wordt bepaald door de aard van de bodem.

Recent wetenschappelijk onderzoek toont aan, dat een bodem, arm aan organisch materiaal, erg kwetsbaar is voor een nitraatuitloging.

2. In deze gebieden werden door diverse instanties stalen van het grondwater genomen. De analyses wijzen uit dat het nitraatgehalte in het grondwater voortdurend stijgt. In sommige gevallen is de FG-norm van 50 mg per liter reeds overschreden.

Vraag nr. 15
van 9 november 1984
van de heer F. GEYSELINGS

Vuilnisbelten in het Vlaamse land — Analyse van het grondwater

Overeenkomstig de wetgeving neemt de Afvalstoffenmaatschappij op klasse I- en II-stortplaatsen halfjaarlijks en op klasse III-stortplaatsen jaarlijks watermonsters en worden deze stalen geanalyseerd. De bedoeling is voortdurend de mogelijke invloed van het gestorte afval op het grondwater na te gaan.

Kan mij geantwoord worden op de volgende vragen.

1. Het regenwater vindt langzaam zijn weg doorheen de dik gelaagde afvalresten en komt na, wie weet hoeveel tijd, uiteindelijk in het grondwater terecht. Ondergronds water verplaatst zich langzaam.
Wordt er voldoende rekening gehouden met het feit dat pas na verschillende jaren storten en zelfs na sanering van een vuilnisbelt, het grondwater buiten de stortplaats nog besmet kan worden?, Eventueel wat wordt hiertegen gedaan?
2. Wanneer werden watermonsters genomen in en rond de stortplaatsen geciteerd in uw antwoord (parlementaire vraag nr. 271 dd. 27.8.84) en wat waren de analysecijfers voor de jaren 1982, 1983 en 1984?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

1. Overeenkomstig het besluit van de Vlaamse Executieve dd. 21.4.1984 houdende algemene voorwaarden die gelden voor stortplaatsen van afvalstoffen in of op de bodem worden watermonsters uit de peilputten genomen en geanalyseerd door een erkend laboratorium.

Zo uit de analysesresultaten blijkt dat er maatregelen moeten getroffen worden ter voorkoming van de verspreiding van het verontreinigd grondwater en percolatiewater, zal de toezichthoudende ambtenaar deze aan de exploitant opleggen. Eveneens wordt in voornoemd besluit van de Executieve bepaald dat deze controles minstens twee jaar langer worden voortgezet dan de duur van de vergunning.

Er kan gesteld dat de exploitatievoorwaarden, die momenteel in de in het kader van het decreet dd. 2.7.1981 betreffende het beheer van afvalstoffen afgegeven vergunningen voor nieuwe exploitaties werden opgenomen, een quasi zekerheid geven, dat het grondwater niet zou kunnen gecontamineerd worden.

De vergunde stortplaatsen, waar deze maximumvoorwaarden niet konden opgelegd worden gezien zij in een afwerkingsfase zijn gekomen en waar in de vroegere vergunningsvoorwaarden de afsluitlaag ed. niet werd opgelegd, zullen nauwlettend gecontroleerd worden, zelfs na het beëindigen van de vergunningstermijn.

2. De beoordelingen van de analyses uitgevoerd op de stortplaatsen, vermeld in het antwoord op de vraag nr. 27 1 dd. 27 augustus 1984 zullen het geachte lid per afzonderlijke post worden toege-
stuurd.

Vraag nr. 16
van 9 november 1984
van de heer F. GEYSELINGS

Provincie West-Vlaanderen — Aantal waterplassen als stortplaats gebruikt

In antwoord op mijn parlementaire vraag nr. 271 van 27.8.1984 werd een opsomming gegeven van een aantal vergunde stortplaatsen in vroegere ontzandingsputten voor autosnelwegen. In de provincies Limburg en Antwerpen zijn er geen vergunde stortplaatsen in vroegere ontzandingsputten, wat wel het geval is voor de provincies Oost-Vlaanderen en Brabant.

Graag wens ik de volgende aanvullende vragen te stellen.

1. Hoe is de toestand in de provincie West-Vlaanderen ? Hiervan is geen sprake in uw antwoord.
2. Op mijn eerste vraag werd niet volledig geantwoord. Deze vraag luidde: „Hoeveel van deze waterplassen werden of worden nog als stortplaats gebruikt? Waar zijn ze gelegen? Welke zijn gesaaneerd en welke zijn nog in exploitatie?”

Kan deze vraag volledig beantwoord worden ?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

1. In de provincie West-Vlaanderen worden volgende zandwinningsputten als stortplaats gebruikt :
  - Bergelen Wevelgem, klasse 3;
  - Varsenere weg Jabbeke, klasse 3;
  - Zeelaan Brugge, klasse 3.
2. De geciteerde stortplaatsen in mijn antwoord op de vraag nr. 271 zijn vergund en momenteel in uitbating.

Het onderzoek naar vroegere stortplaatsen is nog aan de gang en zal nog geruime tijd moeten voortgezet worden.

Prioriteit wordt echter gegeven aan echte probleemsites zoals de vroegere stortplaats te Kruishoutem waarover het geachte lid reeds uitvoerig werd geïnformeerd.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 5)

R. STEYAERT
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN GEZIN EN WELZIJNSZORG

Vraag nr. 61
(zitting 1983-1984)
van 7 juni 1984
van mevrouw W. DEMEESTER-DE MEYER

Diensten en instanties inzake welzijnszorg — Werking

De laatste jaren werd een ruim net van initiatieven uitgebouwd in de sector van de welzijnszorg en de gezondheidszorg, meer specifiek betreft het volgende diensten :

- diensten gezins- en bejaardenhulp;
- consultatiebureaus voor prematrimoniale, matrimoniale en gezinsconsultaties;
- centra voor maatschappelijk werk;
- diensten voor tele-onthaal;
- jeugdbeschermingssector;
- instellingen voor bijzondere jeugdzorg;
- kinderopvangcentra ;
- de Openbare Centra voor Maatschappelijk Welzijn;
- opvangcentra voor jongeren.

Terecht kan de vraag gesteld worden naar de programmatie, de behoeftengerichte werking en de onderlinge samenwerking van deze initiatieven.

Mag ik van de geachte Minister volgende informatie bekomen over deze diensten.

- Hoe is de spreiding en bereikbaarheid van deze diensten georganiseerd in de Vlaamse Gemeenschap ?
- Zijn er criteria inzake programmatie van deze diensten of de daarin tewerkgestelde beroepskrachten ?
- Zijn er wettelijke of reglementaire bepalingen inzake samenwerking met personen en diensten in dezelfde en aanverwante sectoren ?
- Worden er nog nieuwe aanwervingen of diensten erkend ?

Antwoord

Het geachte lid gelieve onderstaand per sector in de welzijnszorg een antwoord te vinden op de door haar gestelde vragen.

In het verleden zijn de voorzieningen in de welzijnszorg, vaak vanuit caritatieve inspiratie, ontstaan om te beantwoorden aan herkende noden. Initiatieven waren een directe respons op de behoefte van bepaalde bevolkingscategorieën (bejaarden, gezinnen in moeilijkheden, thuislozen, minder-validen, . . .).

In al deze initiatieven moet worden gezocht naar een zekere samenhang, naar samenwerking en overleg. Er moet worden gestreefd naar het uitschakelen van overlappingsen.

Het is één van de belangrijke elementen in mijn beleid, de voorwaarden te scheppen om deze constructieve samenhang te realiseren. Naast klare initiatieven en experimenten die van nabij worden gevolgd, is de meest in het oog springende verwezenlijking in dit domein de oprichting van de Provinciale Welzijnscommissies.

Deze intermediaire commissies zijn ook een instrument om te komen tot meer planning en programmatie in de welzijnssector. Gelet op het specifieke karakter van de sector, meer bepaald de soepelheid waarmee in nieuwe situaties moet kunnen worden opgetreden, is deze planning een generieke planning.

In de loop van de laatste 5 jaar werd voor sommige voorzieningen een erkenningsstop ingevoerd of werden personeelsuitbreidingen niet toegestaan.

Dit wordt deels veroorzaakt door de budgettaire beperkingen, die een grote uitbreiding bemoeilijken. Sommige maatregelen zijn echter ook bedoeld om een betere organisatie, een beheersing van het aanbod in de hand te werken.

Diensten van gezins- en bejaardenhulp

1. In de desbetreffende reglementering zijn geen voorwaarden betreffende de spreiding en de bereikbaarheid voorzien.

Ter illustratie van de spreiding van de diensten voor gezins- en bejaardenhulp volgt hierna de verdeling per provincie.

Provincie	Gezinshulp	Bejaardenhulp
Antwerpen	49	60
Vlaams Brabant	35	40
Brussel		
Limburg	16	16
Oost-Vlaanderen	27	25
West-Vlaanderen	7	7
Totaal	134	148

2. Het KB van 21 december 1979, gewijzigd bij het KB van 6 januari 1984, en de besluiten van de Vlaamse Executieve van 28 juli en 21 december 1983, tot regeling van de erkenning, voor de Vlaamse Gemeenschap, van de diensten voor gezins- en bejaardenhulp en van de toekenning van subsidies aan deze diensten bepaalt in zijn artikel 3, laatste alinea dat de Minister na voorlegging aan de Vlaamse Executieve de behoeftencriteria kan vaststellen waaraan de oprichting van nieuwe diensten wordt onderworpen.

Van deze mogelijkheid werd tot op heden nog geen gebruik gemaakt omdat sinds 1 oktober 1980 de erkenning van nieuwe diensten werd opgeschort, onder meer om budgettaire redenen.

3. Alhoewel de meeste diensten een ruime samenwerking met andere diensten in dezelfde of aanverwante sectoren hebben is in de reglementering ter zake geen enkele verplichting daartoe opgelegd.
4. Sedert 1 oktober 1980 werden geen nieuwe diensten meer erkend. Nieuwe aanwervingen gebeuren enkel nog binnen het kader van een maximum aantal prestatie-uren dat per dienst is vastgelegd. Aldus zijn vervangingen toegestaan en moeten er verplicht compenserende aanwervingen gebeuren wanneer de diensten zijn overgegaan van de 40-uren week naar de 38-uren week.

Kinderopvangcentra (kinderdagverblijven, kinderdag- en nachtverblijven, kinderopvangcentra en tehuizen voor moeders).

1. Ter zake bestaan er vooralsnog geen formele voorschriften. Spreiding en bereikbaarheid worden pragmatisch bepaald door het inspelen van het particulier initiatief op de behoeften van de plaatselijke bevolking enerzijds, door de kwantitatieve en kwalitatieve normen, waaraan de overheid de erkenning en de subsidiëring verbindt, anderzijds.

Ter illustratie van de spreiding van de diensten volgt hierna de verdeling per provincie.

Provincie	KR.	PEUT.	KDNV.	TVM.	KOC.
Antwerpen	40	29	3	1	9
Vlaams Brabant	30	8	1	—	3
Brussel	40	10			
West-Vlaanderen	23	8	1	2	3
Oost-Vlaanderen	29	22	3	—	2
Limburg	14	2	1	1	2
Totaal	176	79	9	4	19

KR. = Kribben
 PEUT. = Peutertuinen
 KDNV. = Kinderdag- en nachtverblijven
 TVM. = Tehuizen voor moeders
 KOC. = Kinderopvangcentra

2. Over de erkenning en de subsidiëring van de diensten wordt beslist door het Dagelijks Bestuur van de Hoge Raad der Werken voor Kinderwelzijn:
  - a. binnen de perken van de kredieten daartoe uitgetrokken op de begroting van de Vlaamse Gemeenschap ;
  - b. overeenkomstig de desbetreffende besluiten van de Vlaamse Executieve (13.7.1983 voor wat de kinderopvangcentra en de kinderdagen nachtverblijven betreft; 2 1.12.1983 voor wat de kinderdagverblijven aangaat) en de interne erkenningsreglementen ;
  - c. op basis van opportuniteitsonderzoeken, waarbij rekening gehouden wordt met de reeds bestaande opvangmogelijkheden, demografische gegevens, bezettingsperspectief, enz.

De criteria inzake personeelsnormen zijn voor de kinderdagverblijven vastgelegd door het besluit van de Vlaamse Executieve dd. 2 1.12.1983 en

door interne reglementeringen voor wat de kinderdag- en nachtverblijven en de kinderopvangcentra aangaat.

3. Het decreet van de Vlaamse Raad houdende oprichting van „Kind en Gezin” bevat inzonderheid in artt. 3, § 3 en 18, § 2 al. d., algemene voorschriften inzake samenwerking met personen en diensten in dezelfde en aanverwante sectoren.

Die begrippen zullen in de nabije toekomst concreet in de praktijk worden doorgetrokken.

4. Sinds 10.4.1980 is er een erkenningsstop van kracht.

Consultatiebureaus voor prematrimoniale, matrimoniale en gezinsconsultaties.

1. Het koninklijk besluit van 6 juli 1976 betreffende de erkenning, voor het Vlaamse Gewest, van de centra voor prematrimoniale, matrimoniale en gezinsconsultaties en de toekenning van subsidies aan die centra, voorziet geen voorwaarden inzake de spreiding en de bereikbaarheid van de erkende diensten.

Per provincie ziet de verdeling er als volgt uit:

Provincie	Aantal
Antwerpen	27
Brabant	10
Limburg	6
Oost-Vlaanderen	16
West-Vlaanderen	12
Totaal	71

2. Voor de consultatiebureaus voor prematrimoniale, matrimoniale en gezinsconsultaties is er geen programmatie van de diensten of de daarin tewerkgestelde beroepskrachten voorzien.
3. Het hogervernoemd koninklijk besluit voorziet geen bepalingen inzake samenwerking met personen of diensten in dezelfde- of aanverwante sectoren.
4. Sedert 1 januari 1983 worden geen nieuwe diensten meer erkend. Om budgettaire redenen zijn de subsidiëringen „per consultatie” (art. 9, 4°) en de subsidiëring per weddetussenkomst (art. 9, 3°) vanaf 1 januari 1983 begrensd tot het in 1982 bereikte aantal.

Centra voor Maatschappelijk Werk

1. Inzake de spreiding bepaalt het besluit van 28 juli 1983 van de Vlaamse Executieve geen voorwaarden.

De verdeling per provincie ziet er als volgt uit:

Provincie	Aantal
Antwerpen	10
Vlaams-Brabant	8
Limburg	5
Oost-Vlaanderen	15
West-Vlaanderen	16
Brussel-Hoofdstad	2
Totaal	54

Van de 54 erkende Centra voor Maatschappelijk Werk zijn er twee gelegen in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad; het zijn centra met een Vlaams karakter waarvan het actieterrein gericht is op een welbepaald publiek of een welbepaalde regio.

De overige 52 zijn verspreid over het ganse Vlaamse landsgedeelte. De centrale secretariaten zijn vooral gelokaliseerd in de provinciehoofdsteden en in belangrijke provinciesteden. De meeste centra, die ingebouwd zijn in een ruimer dienstverlenend orgaan, hebben een aantal raadplegingsplaatsen in kleinere steden of gemeenten.

De totaliteit van deze raadplegingsplaatsen bestrijkt bijna elke gemeente van het Vlaamse landsgedeelte.

In sterk geconcentreerde stedelijke milieu's werken verscheidene ingebouwde centra en autonome centra naast elkaar.

Wat de bereikbaarheid van de Centra voor Maatschappelijk Werk betreft bepaalt hogervernoemd besluit het volgende :

ruimtelijk :

- het Centrum voor Maatschappelijk Werk beschikt over een centraal secretariaat, alsmede over een centraal consultatiebureau dat gedurende ten minste dertig uur per week toegankelijk is voor het publiek (art. 3, § 5);
- op de verschillende plaatsen of afdelingen waar zittingen en raadplegingen plaatsvinden zal men over een voldoende uitrusting beschikken om zijn taak doelmatig en met discretie te volbrengen (art. 3, § 6);

in tijd :

- het Centrum in zijn totaliteit (centraal consultatiebureau en raadplegingsplaatsen) zal een tijdsduur van ten minste 45 uren per week beschikbaar zijn. (art. 3, § 7).
2. Het besluit van de Vlaamse Executieve bepaalt geen criteria inzake programmatie.

Wat betreft de tewerkgestelde beroepskrachten zal het Centrum voor Maatschappelijk Werk een personeelseffectief hebben van ten minste drie voltijdse personeelsleden die houder zijn van een diploma van maatschappelijk assistent(e) en/of gegradueerd sociaal verple(e)g(st)er, met dien verstande dat ten minste de helft van de prestaties verricht worden door maatschappelijke assistenten (art. 3, §§ 3 en 4).

Twee van de drie voltijdse betrekkingen mogen uitgeoefend worden door meerdere deeltijdse betrekkingen.

3. Reglementaire bepalingen inzake samenwerking met personen en diensten in dezelfde aanverwante sectoren.

Het Centrum zal binnen de plaatselijke gemeenschap de eerste opvang verzorgen van gezinnen en personen die in een noodsituatie verkeren (art. 3, § 1 a.) en zal door informatie en verwijzing de sociale instellingen en voorzieningen in het bereik van de betrokkenen brengen.

Zij zal de betrokkenen zo nodig verwijzen naar meer gespecialiseerde instellingen of personen die bevoegd zijn specifieke noodsituaties op te vangen, zij zal bij deze instellingen en personen bemiddelen en met hen samenwerken (art. 3, § 1.c).

4. De subsidies worden, ingevolge het besluit, verleend binnen de perken van de begrotingskredieten.

Diensten voor tele-onthaal

1. Momenteel is er één Centrum voor tele-onthaal per provincie erkend. Elk centrum dient ingevolge artikel 2, 5 van het koninklijk besluit van 20 juli 1973 betreffende de erkenning en de subsidiëring door het Rijk van de Centra voor tele-onthaal voor psychologische crisistoestand door de bevolking vierentwintig op vierentwintig uur, elke dag van het jaar, telefonisch kunnen bereikt worden.
2. Hogervernoemd koninklijk besluit bepaalt dat om toelagen te verkrijgen een tele-onthaal-centrum werkzaam moet zijn binnen een geografische vestiging die werd goedgekeurd door de Minister (art. 2, 1).
3. Dit koninklijk besluit legt tevens aan het Centrum voor tele-onthaal de verplichting op om samen te werken met een erkend dispensarium voor geesteshygiëne (art. 2, 2). Tevens moet de persoon, die verantwoordelijk is voor de leiding en de organisatie van de dienst, zorgen voor de integratie van het Centrum in de samenleving en moet tevens contacten leggen met de medische, sociale en juridische instellingen, met de intramurale en extramurale diensten, met de onderwijsinstellingen, de politie, de brandweer en de ziekenfondsen (art. 7).
4. De toelagen aan de tele-onthaal-centra kunnen door de Minister worden verleend binnen de op de begroting uitgetrokken kredieten.

Jeugdbeschermingssector

1. De organisatie en spreiding van de voorzieningen in deze sector gebeurt op basis van de wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming.

De overheid zelf heeft wettelijk de inplantingsplaatsen vastgelegd voor de voorzieningen die zij zelf organiseert en met ambtenaren bemant. Dit geldt voor de Jeugdbeschermingscomités en voor de sociale dienst, bestaande uit vaste afgevaardigden, waarvan één afdeling ter beschikking gesteld is van de Jeugdrechtbank en een andere afdeling ter beschikking gesteld is van het Jeugdbeschermingscomité. Van elk van deze voorzieningen is er één opgericht in elk van de 14 gerechtelijke arrondissementen.

De gesubsidieerde voorzieningen worden betaald op basis van het koninklijk besluit van 30 maart 1973.

Ter illustratie van de spreiding van deze voorzieningen volgt hierna de verdeling per provincie:

Provincie	Cat. I-II-III	IV	V	VI-VII	VIII	BZW
Antwerpen	40	16	2	20	2	
Brabant	16	4		7		1
Limburg	15	5	1	5	1	1
Oost-Vlaanderen	37	4	3	14		1
West-Vlaanderen	51	11	2	13	1	1
Totaal	159	40	8	59	4	4

Cat. I-II-III instellingen voor minderjarigen van 0-21 jaar

Cat. IV gezinstehuizen

Cat. V onthaalcentra

Cat. VI-VII instellingen met bijzondere erkenning, die hun basiserkenning hebben van het Fonds 81

Cat. VIII moederthuizen, bijzondere erkenning, met basiserkenning NWK

BZW diensten voor begeleid zelfstandig wonen.

2. De uitbouw van de gesubsidieerde voorzieningen was voor de staatsvorming van 1980 niet aan programmacriteria gebonden. Sinds 1981 heb ik een selectieve erkenningsstop ingevoerd waarbij een behoeftenanalyse en een pedagogisch programma determinerend zijn.

Daarnaast is sinds 16 mei 1983 voor de personeelsleden van de instellingen een aanwervingsstop van kracht.

3. De jure zijn sociale diensten van Jeugdrechtbanken en Jeugdbeschermingscomités tot overleg en samenwerking verplicht met de instellingen die geplaatste minderjarigen opnemen.

Daarnaast heeft het Jeugdbeschermingscomité de wettelijke opdracht, binnen de toegewezen regio, alle initiatieven te coördineren en te stimuleren die met jeugd en jeugdbescherming in verband staan.

Tenslotte heb ik zelf, in mijn beleid inzake kindermishandeling, expliciet het NWK en de Jeugdbeschermingscomités opgedragen om samen in elke regio vertrouwensplatforms op te richten.

4. Sinds twee jaar zijn alleen de 4 diensten voor begeleid zelfstandig wonen erkend. Personeelsaanwervingen en nieuwe erkenningen zijn niet gepland.

Opgangcentra voor jongeren

1. Het ministerieel schrijven van 22 december 1981, waarin de erkennings- en subsidiëeringscriteria van opvangcentra voor jongeren wordt omschreven, voorziet geen bepalingen i.v.m. de organisatie van de spreiding.

Ter illustratie vindt u hieronder een overzicht van de erkende opvangcentra voor jongeren per provincie :

Provincie	Aantal
Antwerpen	1
Brabant	3
Limburg	—
Oost-Vlaanderen	1
West-Vlaanderen	4
Totaal	9

Wat de bereikbaarheid betreft, wordt in de criteria vermeld dat het centrum tenminste toegankelijk moet zijn tijdens de normale kantooruren. Tevens dient het geschreven reglement te voorzien, hoe op elk ogenblik, 24 uur op 24, iemand van het pedagogisch personeel kan bereikt worden.

2. Criteria inzake de programmatie zijn niet voorzien. De voorwaarden inzake de tewerkgestelde beroepskrachten worden geregeld door hogervernoemd ministerieel schrijven.
3. Er bestaat voor de opvangcentra voor jongeren geen reglementaire verplichting tot samenwerking met personen of diensten in dezelfde of aanverwante sectoren.
4. Een erkenning is steeds mogelijk indien het centrum aan de erkenningsvoorwaarden voldoet.

Openbare Centra voor Maatschappelijk Welzijn

1. De organisatie en de werking van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn worden beheerst door de organieke wet van 8 juli 1976, zoals gewijzigd door o.m. de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

Overeenkomstig artikel 2 van deze wet wordt iedere gemeente van het Rijk bediend door een OCMW, waarop in principe iedereen een beroep kan doen.

2. De Raad van Maatschappelijk Welzijn, waarvan de leden worden gekozen door de Gemeenteraad, bepaalt soeverein het beleid van het centrum, legt de personeelsformatie vast en staat in voor alle aanwervingen en bevorderingen.
3. Tot verwezenlijking van de verschillende taken, die de wet aan de Openbare Centra voor Maatschappelijk Welzijn opdraagt, kunnen deze centra een beroep doen op de medewerking van personen, inrichtingen en diensten — zowel uit de openbare als uit de privé-sector — die in staat zijn de middelen aan te wenden tot verwezenlijking van de verschillende oplossingen die zich opdringen, met eerbiediging van de vrije keuze van de betrokkene. Met hetzelfde doel kunnen overeenkomsten worden gesloten met andere openbare besturen of met privé-personen en -instellingen.
4. Ook de Openbare Centra voor Maatschappelijk Welzijn moeten inspanningen blijven leveren om hun financiën gezond te houden zodat de uitvoering van de saneringsprogramma's van de gemeenten niet in het gedrang komt.

Daarom mogen de personeels- en werkingskosten slechts met dezelfde percentages stijgen als deze die door de gemeente worden toegepast. Voor de oprichting van nieuwe diensten en/of instellingen dienen meerjarenplannen opgemaakt in overleg met de gemeente.

Bovendien moeten deze nieuwe initiatieven grondig worden verantwoord aan de hand van o.m. een uitgebreid behoeftenonderzoek en een grondige evaluatie van de bestaande dienstverlening in samenhang met de diensten die door niet-OCMW instellingen worden verleend.

P. AKKERMANS GEMEENSCHAPS MINISTER VAN RUIMTE- LIJKE ORDENING, LANDINRICHTING EN NATUURBEHOUD

Vraag nr. 219
(zitting 1983-1984)
van 28 september 1984
van de heer J. DE MOL

Reclamemiddelen langs de openbare weg — Reglementering

Het koninklijk besluit van 14 december 1959, houdende de reglementering op het aanplakken van reclameborden, vormt de nadien nog gewijzigde basisreglementering voor deze materie. Er werd reeds duidelijk gesteld dat de materie niet geregionaliseerd werd en ze dus tot de nationale bevoegdheid blijft behoren. Ondertussen blijven het hoofdbestuur en de provinciale Administraties van de Ruimtelijke Ordening en het Leefmilieu die zaken behandelen zoals voorheen. Vergunningsaanvragen voor reclamemiddelen langs Rijkswegen worden door het Schepencollege via het Bestuur der Wegen van het Ministerie van Openbare Werken, dat ook een advies uitbrengt, aan de provinciale Administratie van de Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu voor advies voorgelegd. Die administratie stuurt het bundel dan met beide adviezen aan het Schepencollege terug, dat de vergunning afgeeft of weigert. Vergunningsaanvragen voor reclamemiddelen langs gewone openbare wegen stuurt het Schepencollege voor advies rechtstreeks naar de genoemde provinciale administratie.

Graag vernam ik van de geachte Minister antwoord op de volgende vragen.

1. Waarom laat uw administratie zich ten onrechte in met deze materie?
2. Zullen er richtlijnen verstrekt worden om deze situatie te beëindigen ?
3. Hebben de adviezen van die onbevoegde regionale ambtenaren of beambten niet de ongeldigheid voor de afgegeven vergunningen of weigeringen tot gevolg?
4. Zijn deze personen nog wel bevoegd om overtuigingen in deze materie te verbaliseren ?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid volgende gegevens mede te delen.

1. Wat de vorm aangaat, is de reclamereglementering gesteund op het koninklijk besluit van 14 december 1959 dat getroffen is op grond van artikel 200 van het Wetboek van de met Zegel Gelijkgestelde Taksen, wat duidelijk een nationale wetgeving is.

Wat de inhoud van de zaak echter betreft, is het duidelijk dat een belangrijk deel van de materie die geregeld wordt door hogergenoemd koninklijk besluit, in feite een stedenbouwkundige aangelegenheid is.

2. Binnen het kader van de wet van 29 maart 1962

kan de reclame gereguleerd worden langs verschillende kanalen :

- via de voorschriften van een BPA;
- via de voorschriften van een algemene bouwverordening in toepassing van artikel 59;
- via de voorschriften van een gemeentelijke bouwverordening in toepassing van artikel 60.

Aan mijn administratie zal opdracht worden gegeven om een voorstel van algemene bouwverordening (artikel 59) en een voorstel van model gemeentelijke bouwverordening (art. 60) op te stellen.

3. De ambtenaren van AROL brengen wel degelijk geldig advies uit n.a.v. bouwaanvragen voor bouwwerken van reclame inrichtingen, voor zover die vergunningsplichtig zijn in het kader van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de stedenbouw en de ruimtelijke ordening.
4. De ambtenaren van AROL die zijn aangeduid in toepassing van art. 66 van de hogergenoemde wet op de stedenbouw zijn wel degelijk bevoegd op te treden ingeval van overtredingen van deze wet, meer bepaald wanneer het gaat om het zonder vergunning oprichten van vergunningsplichtige reclame-inrichtingen.

J. LENSSSENS
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN LEEFMILIEU, WATERBELEID EN ONDERWIJS

Vraag nr. 273
(zitting 1983-1984)
van 31 augustus 1984
van de heer F. GEYSELINGS

Tessenderlo-Chemie — Naleving exploitatievoorwaarden en beteugeling van inbreuken hierop

Kan de Minister mij langs deze weg meedelen of Tessenderlo Chemie de opgelegde exploitatieregels volgens de letter naleeft?

Gebeuren alle lozingen conform met de uitbatingsvergunning en/of de gangbare wetgeving? In ontkenend geval, waarom laat u begaan en worden er geen definitieve maatregelen getroffen om de vervuiling, die Tessenderlo Chemie veroorzaakt, te verhinderen?

Antwoord

Ik heb de eer u het volgende te antwoorden op de gestelde vraag.

De exploitatiezetel van NV Tessenderlo Chemie gegeven te Tessenderlo, werd door de Bestendige Deputatie van Limburg op 2 september 1982 verder vergund voor een termijn die op 30 april 2011 verstrijkt. Uit het door de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu ingestelde onderzoek blijkt dat de exploitatievoorwaarden, opgelegd in voormeld besluit, worden nageleefd.

Bij mijn besluit inzake voormeld vergunningsbesluit zullen de exploitatievoorwaarden, en voornamelijk de emissiebeperkende voorwaarden, verder verstrengd worden.

Vraag nr. 280
(zitting 1983-1984)
van 5 september 1984
van de heer F. GEYSELINGS

Produktie Tessenderlo Chemie — Bedrijfsaandeel inzake Leefmilieubescherming

Tessenderlo Chemie draait op volle toeren. De winst na aftrek van de belastingen bedroeg in 1983 865 miljoen F. Het zakencijfer is tijdens de eerste maanden van 1984 verder gestegen en ligt zowat 2 1% hoger dan de vergelijkbare periode van vorig jaar.

In 1984 zal ca 600 miljoen F worden geïnvesteerd. Er zijn plannen om een nieuw researchlaboratorium van 60 miljoen te bouwen. In dit labo zal onderzocht worden hoe de eigen produkten en produktie kunnen verbeterd worden, maar waarin ook zal gezocht worden naar nieuwe produkten in de fijnchemie.

In deze crisisperiode is deze produktieverhoging goed nieuws maar er is ook een niet te negeren keerzijde: ons leefmilieu. Er worden enorme kapitalen ingebracht ter verhoging en verbetering van de produktie, maar zijn de financiële inspanningen ter bescherming van ons leefmilieu in verhouding even belangrijk? De vervuiler moet immers betalen?

Graag ontvang ik een antwoord op de volgende vragen.

1. Hoe groot was het bedrag in 1983 dat Tessenderlo Chemie heeft gependend ter bescherming van ons leefmilieu en hoe belangrijk zal dit zijn voor 1984?
2. Hoe frequent worden bodemstalen genomen nabij het slibbekken van Tessenderlo Chemie? Wat zijn de laatste resultaten?
3. Werd er al uitgemaakt wat er met de grond rond het oud slibbekken zal gebeuren? Eventueel waarom nog niet?
4. Wat leverde het onderzoek op in verband met een verstrenging van de exploitatievoorwaarden van dit bedrijf?
5. Wat is het resultaat van het overleg dat OVAM heeft gepleegd in verband met de exploitatievoorwaarden, opgelegd voor de uitbreiding van het huidig slibbekken?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid het volgende te antwoorden.

1. Volgens inlichtingen verstrekt door de directie van de NV Tessenderlo Chemie heeft het bedrijf in 1983 een bedrag van 110.914.577 F uitgegeven om de milieuverontreiniging in de regio Tessenderlo-Ham te beperken.

Voor 1984 is voor dezelfde doeleinden een bedrag van 137.380.715 F uitgetrokken.

2. Bodemstalen werden rondom het bestaande slibbekken van de NV Tessenderlo Chemie te Ham genomen in opdracht van het bedoeld bedrijf in het kader van de aanvraag tot uitbreiding van het slibbekken.

De resultaten van dit onderzoek geven de basistoestand van de bodemstructuur vóór de uitbreiding en werden gebruikt voor het opmaken van exploitatievoorwaarden voor de uitbreiding van het slibbekken.

3. Er werd nog geen plan opgemaakt voor de nabestemming van de grond rond het slibbekken. Dat hangt nauw samen met de afwerking.
4. De exploitatievoorwaarden zullen geconcretiseerd worden met emissiegrenswaarden terwijl bepaalde emissiewaarden, zoals deze voor kwik, zullen moeten bepaald worden in overleg met een erkend wetenschappelijk laboratorium of instelling. Inzake de reukproblemen zullen voorwaarden opgelegd worden die de samenstelling beogen van een reukdossier waarin deze problematiek eveneens in samenwerking met een bevoegde wetenschappelijke instelling of laboratorium dient onderzocht.
5. Bijkomende voorwaarden werden uitgewerkt die de verplichting tot het aanbrengen van een ondoorlaatbare laag op de bodem en de wanden van het slibbekken inhouden.

Vraag nr. 289

(zitting 1983-1984)

van 12 september 1984

van de heer F. GEYSELINGS

Probleemafval — Produktie en bestemming 82-83

Kan mij worden meegedeeld welke de hoeveelheid probleemafval is dat tijdens de jaren 1982 en 1983 werd geproduceerd en welke bestemming eraan werd gegeven?

Waar situeren zich in Vlaanderen op dit ogenblik de vuilnisbelten waarop probleemafval wordt gestort?

Hoe groot was de toevoer van probleemafval van elk stort afzonderlijk tijdens de jaren 1982 en 1983?

Waar in Vlaanderen worden nieuwe storten gepland waarop probleemafval zal mogen gestort worden?

Bestaat er in Vlaanderen probleemafval dat niet onder de bodem mag gestopt worden? Welk probleemafval is dit?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

Overeenkomstig het besluit van de Vlaamse Executieve dd. 12 augustus 1982 houdende inrichting en werking van een databank bij de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest, artikel 6, zijn de inlichtingen en gegevens opgesomd in artikel 3 van dit vernoemd besluit en de eruit af te leiden resultaten strikt vertrouwelijk en mogen door de ambtenaren van de afvalstoffenmaatschappij slechts

gebruikt worden voor het doel waarvoor ze bestemd zijn, zoals dat omschreven is in artikel 2. Deze gegevens dienen op zodanige wijze gebruikt en verwerkt te worden, dat ze geen identificatie van personen, instellingen en ondernemingen door derden toelaten.

In het decreet dd. 2 juli 1982 betreffende het beheer van afvalstoffen artikel 3 wordt de benaming probleemafvalstof niet vermeld.

Op dit ogenblik beschikt Vlaanderen over volgende stortplaatsen van industriële afvalstoffen :

Ligging	Deelgemeente	Vergunninghouder
Hooge Maey	Antwerpen	Antwerpen
Scheldelaan	Antwerpen	Basf
Steenbakkersdam 16	Beerse	Bocks Alfons
Rendelaar	Olen	Mét. Hoboken-Overpelt
Loerstraat stie A nr. 149E	Houthalen	Remo
Ketenislaan	Kallo	Bayer N.V.
Reepstraat	St.-Gillis-Waas	Sidmar N.V.
Kennedylaan	St.-Gillis-Winkel	Texaco Belgium N.V.
Kennedylaan	Gent	Texaco Belgium N.V.
Bavegemstraat	Moen	Imog
Steenbakkersstraat		
Boezingestraat	Langemark	Dumoulin-Muysen
Fabnekstraat	Willebroek	Denayer NV
-	Evergem	Chemicals nl. sa

De intentie van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij is, een klasse 1-stortplaats uit te baten in elke provincie.

De afvalstoffen welke beschouwd worden als giftige afval overeenkomstig het koninklijk besluit dd. 9 februari 1976 houdende algemeen reglement op de giftige afval, mogen niet in een deponie gestort worden, maar dienen een aangepaste verwijderingswijze te bekomen.

Vraag nr. 290

(zitting 1983-1984)

van 12 september 1984

van de heer F. GEYSELINGS

Afvaleliminatie — Maximale benutting verbrandingsovens

In het Belang van Limburg van 26 juni 1984 lees ik dat Vlaanderen over 22 verbrandingsovens beschikt en dat deze, wanneer ze op volle toeren draaien, 85 procent van het huishoudelijk afval kunnen verbranden. Bovendien zijn alle bestaande verbrandingsovens in Vlaanderen geschikt om energie te recupereren.

Graag ontvang ik een antwoord op de volgende vragen.

1. Waarom wordt er niet meer gestreefd naar de maximale benutting van verbrandingsovens?
2. Hoeveel van de bestaande verbrandingsovens herwinnen op dit moment de vrijkomende energie en wat vertegenwoordigt deze terugwinning per jaar, uitgedrukt in kWh?
3. Hoe zijn de vooruitzichten inzake de energierecuperatie van verbrandingsovens in Vlaanderen?
4. Zal de Vlaamse Executieve het net van verbrandingsovens nog verder uitbreiden of zal er overgegaan worden naar andere afvaleliminatie technieken?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

1. Het optimaal benutten van de verbrandingsovens voor huishoudelijke afvalstoffen, is één van de prioritaire doelstellingen van het huidig gevoerde beleid van de afvalplanning.

Deze optie kwam duidelijk naar voor in het voorontwerpplan en zal in het ontwerpplan bevestigd worden. Ondertussen is de benuttingsgraad van sommige verbrandingsovens reeds sterk verhoogd (b.v. Brugge, Oostende, Eeklo, . . .).

Met de realisatie van het ontwerpplan en het plan met zijn verordenend karakter, zal in de toekomst deze optimale benutting veralgemeend worden.

2. Op het huidig ogenblik zijn 5 verbrandingsinstallaties voor huishoudelijke afval uitgerust met een systeem voor volledige energierecuperatie. Hierbij wordt de warmte, die vrij komt bij de verbranding, gebruikt voor het opwekken van elektriciteit of voor de productie van warm water, oververhit water of van stoom.

De installaties, die de vrijkomende energie terugwinnen, zijn de volgende:

- de intercommunale IVBO te Brugge: gecombineerde elektriciteits- en warmterecuperatie
- de intercommunale IVOO te Oostende: elektriciteitsproductie
- de intercommunale IVNWL te Houthalen: elektriciteitsproductie
- de intercommunale MI-WA te Sint-Niklaas: warmtelevering
- de gemeenten Knokke-Heist: warmtelevering.

In 1983 werden de volgende hoeveelheden aan energie gevaloriseerd in de installaties van IBBO, IVOO, MI-WA (pas in werking sinds het einde van 1983) en Knokke-Heist:

- elektriciteit : 24.600.000 kWh
- warmte : 95.000 GJ

zijnde een totaal van 51.150.000 kWh of 51,15 GWh.

Opmerking :

- de installatie te Houthalen (IVNWL) is pas in september 1984 opgestart;
  - daar de meeste recuperatie-installaties pas in 1983 in bedrijf werden genomen, was de energieproductie niet maximaal.
3. Momenteel is bij de volgende verbrandingsovens een energierecuperatie-eenheid in aanbouw of gepland :
    - Gent: warmtelevering aan het AZ van Gent.
    - IMOG-Harelbeke : elektriciteitsproductie.
    - IHK-Edegem : warmtelevering aan het AZ van Antwerpen en aan de UIA.
    - IVMO-Menen : warmtelevering aan afstandsverwarmingsnet te Menen.

Bij realisatie van deze geplande of in aanbouw zijnde energierecuperatie-installaties en de optimalisatie van de bestaande, zal aldus naar raming 83.000.000 kWh (elektriciteit) en 58 1.000 GJ (warmte) gevaloriseerd worden, zijnde een totaal van 244.000.000 kWh (244 GWh).

4. Volgens de meest recente gegevens worden er geen nieuwe verbrandingsinstallaties voor huishoudelijke afvalstoffen voorzien. Wel is er gepland om sommige installaties uit te breiden met een bijzondere oven en dit in het kader van enerzijds de optimale uitbouw van de installaties en anderzijds de optimale regionale verwijdering van de huishoudelijke afvalstoffen.

Andere eliminatietechnieken zullen complementair dienen te zijn aan de bestaande infrastructuur.

Zo wordt ook de recyclage bevorderd door het inrichten van containerparken, composteren, selectieve inzameling e.d. Het strenger vergunningsbeleid en de intense controle op het toepassen van de exploitatievoorwaarden heeft eveneens voor gevolg dat de bedrijven maatregelen treffen om het ontstaan van afvalstoffen te voorkomen.

Vraag nr. 294
(zitting 1983-1984)
van 12 september 1984
van de heer F. GEYSELINGS

Milieuhinder te Tessenderlo — Omvang, oorzaak en registratie

Ik verneem dat inwoners van Tessenderlo andermaal milieuhinder hebben ondervonden. Deze milieuhinder was donderdag 30 augustus afkomstig van de afdeling Tessenderlo Chemie en op vrijdag 31 augustus van Phillips Petroleum.

Kan de Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. Worden deze incidenten op reglementaire wijze aan de bevoegde overheid gemeld ?

2. Wat werd tijdens deze dagen door de opgestelde meetposten geregistreerd?
3. Aan wat waren deze twee milieuhinders te wijten?
4. Hoeveel milieuhinders, afkomstig van Tessender-10 Chemie en Phillips Petroleum werden dit jaar officieel aan de bevoegde overheid gemeld?
5. Welke resultaten kwamen aan het licht bij nazicht van de gegevens van de meetapparatuur geregistreerd sinds 1 januari 1984 tot op heden?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid de volgende inlichtingen te verstrekken op de gestelde vragen.

1. De incidenten werden op reglementaire wijze gemeld aan het gemeentebestuur en aan het toezichthoudende Bestuur voor Leefmilieu Limburg.
2. Op 30 augustus werd op de meetpost van het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie de aanwezigheid gemeten van zwaveldioxyde, evenals van sporen van waterstofsulfide en koolstofdioxide.

Op 31 augustus werd op de meetpost de aanwezigheid gemeten van mercaptanen (tertiair butylmercaptaan).

3. Het incident op 30 augustus II. zou te wijten zijn aan het uitvallen van een pomp in de zwavelzuurafdeling. Door het uitvallen van deze pomp zou kortstondig de absorptie onderbroken zijn van zwaveltrioxyde in verdund zwavelzuur. Het uitvallen van de pomp zou te wijten zijn aan een asbreuk. Ingevolge deze uitval werd de productie van zwaveltrioxyde stop gezet. De emissie van zwavelige bestanddelen zou tot een vijftien minuten beperkt zijn gebleven.

Het incident op 31 augustus 1984 zou veroorzaakt zijn door de uitbouw van een kraan aan een tank waarin mercaptanen waren opgeslagen. De emissie zou tot enkele minuten zijn beperkt gebleven. Het bedrijf werd verzocht een doeltreffende procedure op te stellen om soortgelijke lekken te voorkomen.

4. Het betreft het eerste ernstig incident met milieugevolgen dat dit jaar op Tessenderlo Chemie zou zijn voorgevallen en dat trouwens werd gemeld.

Door Phillips Petroleum werden dit jaar aan het gemeentebestuur en aan het bevoegde Bestuur voor Leefmilieu één technisch incident en één rioolverontreiniging gemeld. Door het bedrijf werden eveneens twee komende werkzaamheden gemeld die tot reukhinder zouden kunnen aanleiding geven.

5. Het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie zal eerlang een verslag opstellen over de meetresultaten sinds 1 januari 1984. De resultaten van dit verslag zullen rechtstreeks aan het geachte lid medegedeeld worden.

II. VRAGEN WAAROP EEN VOORLOPIG ANTWOORD WERD GEGEVEN (R.v.O. art. 65, 6)

P. AKKERMANS GEMEENSCHAPS MINISTER VAN RUIMTELIJKE ORDENING, LANDINRICHTING EN NATUURBEHOUD

Vraag nr. 18
van 21 november 1984
van de heer F. GEYSELINGS

Schending door distributieketen van de richtlijn van 20.10.1982 inzake verplichte parkeerruimte - Beteugeling

Een belangrijke middenstandsorganisatie (121 leden) klaagt reeds geruime tijd over onwettelijke praktijken die ten laste worden gelegd van een distributieketen, gevestigd te Lier, Aartselaar, Kontich en Kalmthout. De overtredingen hebben betrekking op de richtlijnen dd. 20.10.1982 betreffende de eis om bij bouwwerken parkeerruimte te scheppen (B.S. 2 1.12.1982). Door middel van allerlei spitsvondigheden wordt de letter en de geest van deze richtlijnen omzeild en zelfs eraan voorbijgegaan. De betrokken distributieketen zou bewust voor de onder C van genoemde richtlijnen — nl. de 400 meter-regel — opteren, maar leeft de daarin gestelde voorwaarden, zoals de potentiële parkeermogelijkheid vergroten, niet na. De parkeerruimte wordt niet uitgebreid maar men huurt bestaande parkeerplaatsen, waardoor de schijn wordt verwekt aan de wettelijke verplichtingen voldaan te hebben.

Kan de Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. De wet voorziet dat bij inplanting van nieuwe voedingszaken per 50 m een parkeerplaats dient aangelegd binnen een afstand van 400 meter van het handelsgebouw. Deze voorschriften worden te Lier, Kalmthout, Aartselaar en Kontich niet nageleefd.

Welke maatregelen worden door de betrokken lokale, provinciale en hogere besturen getroffen om aan deze onwettelijkheden een einde te maken?

Hoe is het mogelijk een bouwvergunning af te geven als aan deze voorwaarden niet is voldaan?

2. De reeds eerder geciteerde middenstandsorganisatie heeft zich over deze illegaliteit herhaaldelijk beklaagd bij de lokale, provinciale en hogere besturen. Wat mag de preciese reden zijn van het uitblijven van maatregelen tegen de gemelde inbreuken en het laten aanslepen van de dossiers?

Voorlopig antwoord

Gevolggend aan zijn parlementaire vraag kan ik het geachte lid mededelen dat de nodige informatie wordt ingewonnen bij AROL.

Van zohast me de desbetreffende gegevens worden overgemaakt zal inhoudelijk op de gestelde vraag kunnen geantwoord worden.

Vraag nr. 19
van 21 november 1984
van de heer F. GEYSELINGS

Illegale verkooppunten van voedingsdistributieketen
 — Maatregelen

Er wordt mij medegedeeld dat in het gebied der Noorderkempen een aantal verkooppunten van een bepaalde distributieketen voorkomen, waarvoor geen bouw- en uitbatingsvergunning zou aangevraagd en afgegeven zijn.

Graag vernam ik van de Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Of deze illegaliteiten hem bekend zijn en in bevestigend geval, welke maatregelen hij heeft getroffen en eventueel weldra zal treffen om aan deze onwettelijkheid een einde te stellen ?
2. Of er in zijn bevoegdheidsgebied voedingszaken voorkomen die op onwettige wijze tot stand zijn gekomen? Hoe groot bedraagt dit aantal bouw-misdrijven per provincie en hoe ver staat het thans met de stand van zaken voor elk geval afzonderlijk ?

Voorlopig antwoord

Gevolgevend aan zijn parlementaire vraag kan ik het geachte lid mededelen dat de nodige informatie wordt ingewonnen bij AROL.

Van zohaast me de desbetreffende gegevens worden overgemaakt zal inhoudelijk op de gestelde vraag kunnen geantwoord worden.

J. BUCHMANN
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN
HUISVESTING

Vraag nr. 9
van 29 november 1984
van de heer J. DE MOL

Nationaal Instituut voor Huisvesting en Nationale Maatschappij voor de Huisvesting — Besparingsmaatregelen

De wet van 8 augustus 1980 betreffende de budgettaire voorstellen 1977-1980 heeft aan de instellingen van openbaar nut die onderworpen zijn aan de wet van 16 maart 1954 en aan de instellingen die door de Koning worden aangeduid, de verplichting opgelegd besparingen door te voeren. Zowel de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting als het Nationaal Instituut voor de Huisvesting behoren tot deze instellingen.

Krachtens artikelen 241 tot 245 van die wet waren die instellingen er toe gehouden een vermindering met 2,2% toe te passen op het bedrag van de voor 1980 op hun begroting ingeschreven werkingskredieten, met betrekking tot:

- het administratief personeel ;
- de benodigdheden en het materiaal bestemd voor de administratieve werking van de diensten;

— de uitrusting vereist voor de administratieve werking van de diensten.

De opgelegde besparingsmaatregelen werden door geen van beide instellingen toegepast.

1. Welke waren de redenen van dit verzuim?
2. Welke maatregelen heeft de Minister genomen om dit verzuim ongedaan te maken?
3. Welk bedrag was met de besparingen voor deze twee instellingen gemoeid ?
4. Waarom doet de Minister niets om dit bedrag alsnog te recupereren?

Voorlopig antwoord

Ik heb de eer u te laten weten dat, in verband met uw schriftelijke vraag, ik de bevoegde administratie heb verzocht mij bijkomende inlichtingen te verstrekken.

Zodra deze in mijn bezit zijn, zal ik het definitief antwoord mededelen.

Vraag nr. 10
van 4 december 1984
van de heer L. KELCHTERMANS

Huurprijzen sociale woningen — Huurtoelagen

Er zijn heel wat burgers die vragen stellen over de inspanningen die de overheid zich getroost om de woonfunctie een sociale dimensie te geven.

Een niet onbelangrijk gegeven hierbij is het aantal gezinnen waaraan een huurtoelage wordt gegeven als ook de hoogte van de huren voor de sociale woningen.

Mag ik van de geachte Minister vragen.

1. Welke bedragen worden er in het Vlaamse land in 1984 gespendeerd door de overheid voor:
  - het bouwen van koopwoningen;
  - het bouwen van huurwoningen;
  - voor bouwpremies ;
  - voor saneringstoelagen en huurtoelagen.

Welke was de evolutie ervan de laatste vijf jaar?

2. In welke mate zijn de basishuren van de sociale woningen gestegen in de jaren 1980-84? Welke is de gemiddelde basisprijs per sociale woning in 1984 in de verschillende provincies van het Vlaamse land ?
3. Voor hoeveel gezinnen worden er huurtoelagen uitgekeerd in de diverse Vlaamse provincies ? Welke is de gemiddelde huurtoelage thans in de diverse Vlaamse provincies?
4. Is de geachte Minister het met mij eens dat de reglementering voor de berekening van de huurtoelagen aan een herziening toe is om aan een aantal gezinnen met een beperkt inkomen ook de mogelijkheid te geven om te kunnen beschikken over een behoorlijke woning?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mee te delen dat een onderzoek wordt verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal u later overgemaakt worden.

J. LENSSENS
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN LEEF-
MILIEU, WATERBELEID EN ONDERWIJS

Vraag nr. 13
van 6 november 1984
van de heer O. VAN OOTEGHEM

Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij — Investeringsprogramma Gent-Eeklo voor 1985- 1986 en 1987

Mag ik de geachte Minister verzoeken mij te willen mededelen welke werken door de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij worden voorzien in het arrondissement Gent-Eeklo voor de jaren 1985- 1986 en 1987?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoekingen worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 17
van 9 november 1984
van de heer F. GEYSELINGS

Voormalige zinkfabriek te Rotem — Bodemonderzoek naar zware metalen

Uit metingen rond de voormalige zinkfabriek te Rotem zou blijken dat de bodem er ernstig besmet is door zware metalen.

Kan de Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. Wat hebben analyses van bodemonsters, genomen uit de omgeving van de voormalige zinkfabriek te Rotem, uitgewezen inzake de bezoedeling door zware metalen ?
2. Indien er inderdaad ernstige vervuiling door zware metalen werd vastgesteld, welke maatregelen worden voorzien om dit gevaar in te dijken of te elimineren ?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoekingen worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 18
van 9 november 1984
van de heer F. GEYSELINGS

Afvaldumping in de „Hooge Maey ” te Antwerpen — Maatregelen ter bescherming kwaliteit van het grondwater

Op de „Hooge Maey ” te Antwerpen wordt dagelijks industrieel afval in een baggervijver van ca 30 meter diepte gedumpt. Het Stadsbestuur van Antwerpen zou steeds beweerd hebben dat er zich onder het vijverwateroppervlak een ondoordringbare kleilaag bevindt die het doorsijpelen van afvalstoffen in de ondergrond onmogelijk maakt. Nu wordt gezegd dat die kleilaag ca 5 jaar geleden werd afgegraven (weggebaggerd) over een oppervlakte van ongeveer 33 ha, noodzakelijk voor zandopspuitingen rond het nieuwe groots Delwaidedok dat sinds 1982 in gebruik is.

Kan de Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. Is de kleilaag waarvan wordt gemeend dat deze zich onder de betrokken waterplas bevindt, al of niet meer aanwezig ? In ontkennend geval, wat is hiermee gebeurd ?
2. In het geval dat die kleilaag doorbroken is, welke invloed zal het gestorte afval hebben op het grondwater ?
3. Welke maatregelen dringen zich in dit geval op en welke maatregelen zullen en kunnen getroffen worden ?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoekingen worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

III. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (R.v.O. art. 65, 5)

Nihil.

RECHTZETTING

Bulletin van Vragen en Antwoorden Nr. 2 van 30 oktober 1984

— Blz. 75 - 2e kolom: Vraag nr. 206
 (zitting 1983- 1984)
 van 14 september 1984
 van de heer D. Vervae

Opschrift en tekst van deze vraag lezen als volgt:

**„Vraag nr. 206
(zitting 1982-1983)
van 27 september 1983
van de heer J. DE MOL**

Toepassing gemeentelijke bouwverordeningen — Vellen hoogstammige bomen

De gemeentelijke bouwverordeningen werden bij koninklijk besluit goedgekeurd. Thans gebeurt dit bij besluit van de bevoegde Gemeenschapsminister. Een paar honderd gemeenten van vóór de fusie zouden beschikken over een bouwverordening voor het vellen van hoogstammige bomen.

In Vlaanderen zouden er bovendien ongeveer 80 gemeentelijke bouwverordeningen van kracht zijn betreffende andere materies. Vanaf 1980 werden tientallen beplantingsverordeningen aan de koninklijke goedkeuring en nadien aan de bevoegde Gemeenschapsminister voorgelegd via de Bestendige Deputatie.

Is het de geachte Gemeenschapsminister mogelijk in dit verband volgende inlichtingen te verstrekken.

1. Een lijst per gemeente en per provincie van alle nog van kracht zijnde gemeentelijke bouwverordeningen sinds de stedenbouwwijzigingen van 1970, met daarbij telkens de vermelding van de datum van het koninklijk besluit of het besluit van de Gemeenschapsminister en de materie waarover het gaat.
2. Een identieke lijst van de verkavelingsverordeningen.
3. Hoeveel beplantingsverordeningen zijn er nog in behandeling op de Administratie van de Ruimtelijke Ordening en het Leefmilieu? Hoe komt het dat er sinds 1980 misschien wel 60 bouwverordeningen met de goedkeuring van de Bestendige Deputaties aan het hoofdbestuur van de stedenbouw en de ruimtelijke ordening voorgelegd werden, zonder dat daar enig gevolg aan gegeven werd?
4. Wordt er niet overwogen een beplantingsverordening voor Vlaanderen te maken die ook een synthese zou inhouden van de bestaande verordeningen op het vellen van hoogstammige bomen”.